Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Oversat af Lars Knudsen.
Titel | Title:	Italienerinden i London : et syngespil i to Akter : hvortil Musiken er componeret af Domenico Cimarosa
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : Trykt hos P. Horrebow, 1785
Fysiske størrelse | Physical extent:	128 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

Italienerinden i London

56,-386

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 024437 +Rex

Italienerinden i London.

Et

Syngespil i To Akter,

hvortil Musiken er componeret

af

Domenico Cimarosa.

Oversadt

af

Lars Knudsen.

Kiobenhavn, 1785.

Trykt paa S. Sønnichsens Bekostning,
hos P. Horrebow.

Personerne.

Celinde, en Genueserinde, under det Navn Errante.
Mylord Arespingh, Celindes Elsker.
Don Pastik, en naragtig reisende Neapolitaner.
Mad. Vivante, en Herberger- og Kaffeskiænkerske.
Adrian, en hollandsk Koffardi-Kaptejn.
Opvartere og Tienere } stumme Personer.
Vagt. }

(Scenen er i London)

Italienerinden i London.

Første Akt.

(Theatret forestiller en Kaffestue, med aaben Dør i Midten, hvorigiennem sees Temsen, med Skibe og Skibsfolk.)

Første Scene.

Adrian (siddende ved den ene Side af et Bord, læser Aviser) Don Pastik (sidder ved den anden Side af Bordet og drikker Thee) Mad. Vivante (snart hist, snart her, ordinerer et og andet) Mylord Arespingh.

Adrian.

Krig og Krig! Der handles ikke,
I de Blade, nu, om andet.
Handelen til Soes, i Landet,
Hand'len jeg kun tænker paa.

(kaster Avisen fra sig.)

Don Pastik.

Varme, lutter varme Drikke!
Intet kiølende man nyder.
Ah! Sebet! Du her ei flyder;
Til Neapel vil jeg gaa.
(kyder Kopperne foragteligen hen)

Mad. Vivante.

(til Adrian)
Disse Tidender Dem kieder.
(til D. Pastik)
Theen Dem, Sinjor! ei smager.
Det særdeles mig mishager;
Sandelig! det smerter mig.

Adrian, D. Pastik, Mad. Vivante.
(hver, som for sig selv)

tillige
Hver, hans Lyst ham ene glæder
Andre Skikke, andre Sæder
Har hvert Land, hver Sted for sig.

Mylord Agrespingh.
(kommer ind)

(for sig selv)
Ah! hvor jeg er, min Pine,
Bemestrer sig mit Hierte

Adrian

Adrian og D. Pastik.

(reiser sig og hilser ham)

Mylord.

(kaster sig paa en Stoel)

(til en af Opvarterne)

Bring Thee! (for sig selv) Jeg dør af Smerte

Ei Haab om Trost, jeg seer.

(falder i Tanker)

D. Pastik.

(pegende paa Mylorden)

(sagte til Adrian)

O! hvilken tragisk Mine!

Adrian.

(sagte til D. Pastik)

Dybsindig, engelsk er den.

D. Pastik.

Var værre Land i Verden;
Hvor Latter aldrig hores?

Adrian.

Hvor mindst det nodig giores,
De leer derfor des meer.

D. Pastik.

Snak kun! jeg ham maae tale til.
Jeg ham mig nærme vil

(nærmer sig til Mylorden)

Mylord.

(studsigen)

Hvem er De? Hvi saa nær mig?

D. Pastik.

(frygtsom, skyndende sig fra ham)

Ei! Intet. Exkyseer mig!

Mad. Vivante.

(til Mylorden bringende ham Thee)

Behag!

Mylord.

(stødende den fra sig)

For mig ei Thee!

Mad. Vivante.

De selv forlangte —

Mylord.

Billigt!

Tag dette! (giver hende Penge)

D. Pastik.

(for sig selv)

Hvor modtvilligt!

Mad.

Mad. Vivante.

(til Mylorden)

Hvor for en heel Guine?

Mylord.

Jeg Dem forvoldt Umage!

D. Pastik.

(sagte til Mad. Vivante)

En Diævel op ad Dage

Mad. Vivante.

(sagte til D. Pastik)

Ham nager Græmmmelse.

Adrian, D. Pastik, Mad. Vivante.

(hver som for sig selv)

Han tier, sukker, tænker,
Hans Siæl sort Kummer krænker.

(til hverandre)

Ynk og forund ham Roe!

tillige

Mylord.

(for sig selv)

O! Du, min Siæl indtager!
I dine bittre Plager,
Hvad maae Du om mig tro?

(fordyber sig i Tanker)

Adrian.

Forstandig! Don Pastik! Alt meer forstandig!

D. Pastik.

I tre udlængede Dage, vi loserer her sammen, giør De snart intet andet, end raaber: Forstandig! Forstandig! Det er en Uhsflighed. Det er et Drillerie; en forbandet heslig Vane.

Mylord.

(fordybet i Tanker)

Tvinge mig til, med Magten, at ægte den forhadte Miledi; at forglemme min Celinde. O! alt for grumme Fader!

Mad. Vivante.

(til Adrian og D. Pastik)

Med Deres Tilladelse! behage De, endnu i Dag, at spise i Selskab?

Adrian.

For min Part!

D. Pastik.

Men deres forbandede: Forstandig, uden for; det bliver Aftalen. Jeg vil leve lystig, springe omkring, imellemstunder sige Vittigheder, en lille Pille, en Fadæse.

Adrian.

Duer intet, siger jeg! Duer intet!

D. Pa-

D. Pastik.

(vrængende efter ham.)

(for sig selv)

Duer intet! Det duer intet, at leve lystig. Jeg maae dog moere mig lidt med denne Engellænder.

(betragtende Mylorden, uden at komme ham nær)

Mylord (som før)

(heftig)

Men, hvad? Om min Fader er ubevægelig i sit Forsæt?

D. Pastik. (som før)

Vesuvio damper. Her er Udbrud i vente.

(gaaer hen til Adrian)

Adrian

(sagte til D. Pastik)

Siig mig! har De seet Mammeselle Errante?

D. Pastik.

(fyrigen)

Ah! Gid jeg kun havde det. Min Længsel piner mig død. Corpo di Bacco! Man siger: At hun er saa deilig.

Adrian.

Og dydig. Hun er agtværdig. Forstandig! Herre! Forstandig! Men jeg har Forretninger. (han seer paa sit Uhr) vi sees igien.

D. Pastik. (fortrøden)

Lykke paa Reisen!

Adrian.

(lettende paa Hatten)

(til Mylorden)

Tienere!

Mylorden.

Jeg er Deres, Herre!

Adrian

(gaaer bort)

D. Pastik.

(i det han taler for sig selv, kommer uden at mærke det Mylorden saa nær, at denne kan høre hans sidste Ord)

Altid med hans: Forstandig. Det er dog uudstaaeligt! Jeg var istand til, at dræbe mig af Arrighed. — Jeg springer lukt i Temsen.

Mylorden.

(reiser sig pludselig)

Kom! Jeg giør Dem Selskab.

D. Pastik.

Selskab? Hvor da?

Mylord.

For at springe i Temsen.

D. Pa-

D. Pastik.

(afsides)

Jeg spøger med det, og han tager det for ramme Alvor. (til Mylorden) Men, Herre! Man maatte dog have en Aarsag?

Mylord.

Hør mig! Herre! Hør min Ulykke! Er De fremmed?

D. Pastik.

Neapolitaner.

Mylord.

Hvor lykkeligt! en Italiener!

D. Pastik. (bryster sig)

En Parthenoper.

Mylord.

Jeg troer Dem. Maaskee kan jeg, af Dem, faae nogen Efterretning? — Hør mig! Neppe kom-kom jeg, efter min Faders Ordre, tilbage fra Genua; førend den Ubarmhiertige sender mig hoved-kuld til Jamaika.

D. Pastik.

Maledetto! Midt i Tyrkiet?

Mylord.

De feiler, Herre! Jamaika ligger i Amerika, i den nye Verden.

D. Pa-

D. Pastik.

Rigtig! Rigtig! Det var det jeg vilde sagt. Jeg kiender den ganske got, denne nye Verden; jeg har seet den mangfoldige gange. (afsides) Hos Skattenspillerne i Neapolis.

Mylord.

Jeg kunde da umueligen komme til Genua, til min Elskede igien, som det var mit Forsæt —

D. Pastik.

Jeg ynker Dem, arme Kavaleer! Jeg føler selv, hvad det koster; jeg elsker, som et umælende Best.

Mylord.

Men Deres Elskede kan ikke være saa rar en Skiønhed, som min Celinde.

D. Pastik.

Saa rar en Skiønhed? Det er Juvelen af alle mueligе Skiønheder; endskiøndt jeg har endnu aldrig seet hende.

Mylord.

Nu vil min tyranniske Fader, at jeg, inden faa Dage, skal ægte Miledi Sterling.

D. Pastik.

Staaer hun Dem ikke an? Godt! Jeg taer hende strax.

Mylord.

Mylord. (fortræden.)

(for sig selv)

Det er jo en Nar.

D. Pastik.

(i det han giør en Vending fra ham)

Obligatissimo!

Mylord.

(gaaer forvildet om.)

O! Elskede Genua!

D. Pastik.

(efteraber ham)

O! lekkre Neapolis.

Mylord.

I dig har jeg forladt min dyrebareste Skat, den, min Siæl tilbeder!

(kaster sig fortvivlet paa en Stoel).

D. Pastik.

I dig finder man alt, hvad man ønsker sig, for den allerbilligste Priis! Cappari! Hvilket uforligneligt Land! Her! Her falder alting dyrt. Her! Hvor man aldrig taler, og hvor inter Menneske af Qvalite tør lee; Her! Kaldes jeg en Nar! Her! Hvor man søger Selskab for at slænge sig i Temsen.

(gaaer trallende bort)

Anden Scene.

Celinde (med et Stykke Broderie i Haanden)
Mylord Arespingh (uden at bemærke hende tager snart nogle Blade for at læse dem, snart løber uroeligen ud af Døren, og kommer ind igien, tilsidst betragter han Celinde med Opmærksomhed.)

Celinde.

Forladt, foragtet, fremmet
Hvert Trin jeg, frygtsom, træder.
For Øiet, den Forræder
Hver Steen afbilder mig.

Den Utro at opsøge,
Jeg Land og Slægt forlader.
Gid! Elskov! som jeg hader,
Jeg aldrig kiendte dig!

Mylord.

(for sig selv)
Himmel! Hvilket Ansigt! Hvilken Skiønhed!

Celinde.

(uden at see ham)
Af Tvang dreven til, at opholde mig ved mit Haandarbeide, maae jeg, med Frygt og Skamfuldhed,

hed, selv gaae til den nærmeste Kiøbmand, for at afsætte det. (bliver Mylorden vaer) Men! Hvem seer jeg! Er dette ikke Mylord? Ak! Mit Hierte! Nu er det først, at jeg forstaaer dit bange Klappen.

Mylord.

(i det han nærmer sig lidt til hende)

O! Hvor ligner hun min Celinde! O! Skiæbne!

Celinde.

Han er da kommen tilbage fra Jamaika? Uværdige! (uden at see til ham) Du er da her!

Mylord.

(nærmende sig lidt efter lidt)

Men! Er det mueligt? Saa stor en Lighed?

Celinde. (som før)

Ak! Gid jeg saae et Middel, til at hevne mig!

Mylord.

Hun skiælver. Hun rødmer. Maaskee hun fortørnes over, at jeg betragter hende?

Celinde.

Den Ugudelige! Han tvivler. Han skammer sig.

Mylord. (frygtsom)

(til Celinde)

Celinde! (for sig selv) Ak! Jeg er taabelig. Hun svarer ikke.

Celinde.

Celinde.

Nei! Jeg maae undflye ham. Jeg vil lade ham føle igien den samme Pine, som jeg hidindtil, for hans Skyld maatte prøve.

(gaaer ham foragtelig forbi og bort)

Tredie Scene.

Mylord Arespingh, derefter Mad. Vivante

Mylord.

Enten er jeg forrykt, eller dette var Celinde. I London? Saaledes klædt! (henrykt til Mad. Vivante i det hun kommer) Oh! Elskværdige! Tilbedelige Madam!

Mad. Vivante.

Hvem? Jeg?

Mylord.

Ja! De! De, allene kan tilfredsstille mit Hiertes Forlangende.

Mad. Vivante.

Men! Herre! Er dette Alvorligt?

Mylord.

Ja! Jeg svær Dem helligen, at jeg taler af Hiertets Alvorlighed.

Mad.

Mad. Vivante.

(for sig selv)

Hvilken uventet Lykke! Og det i saadan Hast? (til Mylorden) Er Deres Hensigt ærlig, som jeg haaber? — Men, — saa maae De ægte mig.

Mylord.

Hvad tænker De! (sagte) O! Jammer! (høit) Mit Ønske var: at De vilde give mig Underretning, om dette fremmede Fruentimmer.

Mad. Vivante.

(for sig selv)

Der var den Mariase forbi. God Nat! Lykke!

Mylord.

Siig mig! Er hun fra Genua?

Mad. Vivante. (fier)

Nei! Min Herre! Hun er fra Marsellje.

Mylord.

Og kalder sig?

Mad. Vivante. (som før)

Mamsel Errante.

Mylord.

(for sig selv)

Forbømte Uhæld! Og saa aldeles ligne hende! Jeg bliver gal! — Hun skulde ikke være? — Hun

er det ikke? — (forvildet til Mad. Vivante) Der! Min kiære! For min Skyld! Tag! Tag denne Bagatel. (han stopper hende Penge i Haanden og løber)

Fierde Scene.

Mad. Vivante, derefter Adrian og Don Pastik.

Mad. Vivante.

For ikke at støde ham for Hovedet, tager jeg imod disse Guineer; men Vane maae det ikke blive. Jeg veed heller ikke, hvad for en Aand, der sadt mig denne Grille —

Adrian.

(kommer meget høitidelig)

Madam! Jeg udbeder mig Deres Yndest.

D. Pastik.

(kommer farendes)

Madam! Dersom De ikke skaffer mig Lindring.

Mad. Vivante.

Saafremt jeg kan, mine Herrer. (til Adrian) Forklar Dem. (til D. Pastik) Tal dog! (for sig selv) Dersom endda en af disse to var forelsket i mig!

Adrian.

Adrian.

(trækkende hende til sig)

Mærk vel!

Hoit jeg en Skionhed skatter,
Agt, hos mig, hun opvækker.

D. Pastik.

(bag ved dem, giør Pantomime til Adrians Text)

Mad. Vivante.

(afbryder Adrian)

Ingen Kiærlighed?

Adrian.

Agt, siger jeg; (sagte) men Taushed!

D. Pastik.

(trækker hende til den anden Side)

Hør mig! Madam! Jeg er rasende forelsket i et Fruentimmer; men tys!

Mad. Vivante.

(for sig selv)

Det var ikke saa slemt, om den ene bar Agt for mig, og den anden elskede mig.

Adrian.

(til Mad. Vivante)

Lad os gaae! Jeg har Lyst at besøge hende.

D. Pastik.

(ligeledes)

Før mig! Før mig hen, at beskue den oplivende Soel!

Mad. Vivante.

Saa sagte! Saa sagte! Mine Herrer! (til Adrian) Hvem er det, De meener? (til D. Pastik) Om hvem taler De?

D. Pastik.

Jeg taler om Mamsel Errante, om den Fremmede.

Adrian.

Errante meener jeg.

Mad. Vivante.

(for sig selv)

Der giorde jeg atter forloren Regning. (til begge) Slaae Dem til Roelighed, mine Herrer! Og lad mig sørge for det øvrige (for sig selv) For en Ufærd! Jeg skal hevne mig over deres Dumdristighed. (til dem) Jeg vil da sige: —

D. Pastik. (utaalmodig)

Bravo! Madam! Bravo! Bliv ved!

Mad. Vivante.

Jeg vil da sige: at De —

Adrian. (mild)

Vel saa! Vel saa! Kun videre!

D. Pastik.

Nu da!

Adrian.

Lad staa til!

Mad.

Mad. Vivante.

Jeg vil da sige, siden De endeligen nøder mig dertil, at De (til D. Pastik) er den største Gøgler, og De (til Adrian) den største Giæk.

(hun neier for dem og gaaer leende bort)

Adrian og D. Pastik.

(bliver staaende nogen Tid og betragte, forbausede, den ene den anden. Tilsidst brister D. Pastik i Latter.)

Adrian. (bliver bister)

Hvad betyder denne næsvise, bespottelige Skoggren, da? For Deres Skyld begegnes jeg ilde saavelsom De.

D. Pastik.

(efteraber Adrian)

Høit jeg en Skionhed skatter
Agt hos mig hun opvækker.

(brister i Latter)

Adrian. (fortørnet)

Hvorledes; Man mig giækker?
En Mand, som mig belee?

D. Pastik.

(immer leende)

Det er kun Spog og Latter.

Adrian.

Næsviist og lumpent er det.

D. Pastik.

(leende overmaade)

Det er kun Spas. De seer det.

Adrian. (ophragt)

Herfra! Herr Grinere!

D. Pastik. (som før)

Ah! Herre! Ah! Jeg sprækker.

Adrian.

For Diævelen!

Hold op igien!

D. Pastik. (som før)

Jeg kan ei. Nei! Min kiære!
Min Latter er i giære
tillige { Tillad: Jeg mæt mig leer!
Adrian.
Mig Harm og Nag fortære.
Mig qvæle Furier.

(de gaae: Adrian, forbittret, og D. Pastik, leende, bort)

Femte

Femte Scene.

(Mad. Vivantes Værelse, stødende til Celindes Kammer.)

Celinde (kommer ud af sit Kammer) derefter Mad. Vivante.

Celinde.

Jeg seer endnu ikke Madammen her. Jeg vilde berette hende: at Mylorden —

Mad. Vivante. (kommer)

Ah! Mamsel! Nu skal jeg dog en gang faae Dem til, at lee. Alle, spørger de efter Dem. Alle, forlange de, at besøge Dem.

Celinde.

Kiæreste Veninde! Jeg har en betydelig Tidende, at meddeele Dem: Jeg har seet ham; med egne Øine seet den umenneskelige Mylord Arespingh.

Mad. Vivante.

Mylord Arespingh?

Celinde.

Ham selv.

Mad. Vivante.

Den Nedrige! Han er da kommen tilbage fra Amerika?

Celinde.

Det er nu to Aar siden, at den Følesløse forlod mig.

Mad. Vivante.

De hgr fortalt mig det; og at det var hans Fader, som kaldte ham hiem igien.

Celinde.

Jeg reiser, med en gammel tro Tiener, fra mit Fødested, og kommer her til London.

Mad. Vivante.

Eftersom den Utaknemmelige ikke gav Dem mindste Efterretning fra sig.

Celinde.

Og erfarer, ved min Ankomst, at den Troløse er reist til Jamaika.

Mad. Vivante.

Og er nu kommen tilbage? Og er nu her? Jeg er i Stand til, at dræbe ham, dersom han ikke ægter Dem. Den Skielm! Godt! Bie kun! Jeg skal fritte, jeg skal forske. For Pokker! Arme! Ulykkalige Pige!

Celinde.

Ah! Hvor meget er jeg Dem ikke forbunden! Lad mig, ved at trykke Dem til dette Hierte —

(omfavner hende)

Mad. Vivante.

Ah! Hold op! De faaer mig til at græde.

Celinde.

Celinde.

Jeg er i Deres Gield; men jeg haaber snart —

Mad. Vivante.

Byd over mit hele Huus! Min Eiendom! Mig selv! Alt er til Deres Tieneste. O! De lumpne Mandfolk! Troløse Forførere! Ah! De har, desværre! Ogsaa bedraget mig. I min beste Alder, og Enke, saa var det ikke saa unaturligt, at jeg kunde faae Lyst til, at gifte mig. Der var et ungt Menneske, lyshaaret, velskabt, kiøn, ja! Saa kiøn, som den lille Amor selv. Ah! Men, alt for silde lærte jeg, at kiende: at han var en Forræder.

Erbarlig, mig betragtet
Den yndigste Tilbeder;
I Hiertet, han alt agted
Kun, at bedrage mig.
Jeg spurgte: Er De bundet?
"Jeg brænder, døer, af Smerte."
Hvem har Dem overvundet?
"De, Dronning! Vandt mit Hierte."
Skal vi da Baandet binde?
"Jeg, Morgendag, Gudinde!"
"I Aften, ægter dig."

Til Bryllup alt var rede:
Spil, Giæstebud, og Glæde;
Hver Slægt, og Ven, var kommen,
Imidlertid, Brudgommen
Sig sneg, med List, sin Vei.
O! Piger! I, ynkværdige!
Skyer disse falske Beilere!
Siig alletider; Nei!
Suurmulere, fantastiske,
Ustadige, og Sværmere
Os, Dag og Nat, i Taare see,
De andet søger ei.
De søde Ord os sige:
Gudinde! Engle-Pige!
De Trædske! Skuffelige!
O! Piger! I, ynkværdige!
Skyer disse falske Beilere!
Siig! alletider: Nei!

Far vel! Mit beste Hierte! Jeg har forglemt at besørge en liden Forretning, i Kaffestuen. Bliv her! Om De behager? Jeg kommer snart igien.
(hun kysser Celinde og gaaer)

Siette

Siette Scene.

Celinde, derefter Adrian.

Celinde.

Hvorledes skal jeg erkiende den Kierlighed, som denne Kone bær for mig. Men, seer jeg ikke feil? Saa kommer der Hollænderen. Jeg vil forskie mig —

(hun vil gaae ind i sit Kammer)

Adrian.

(lettende paa Hatten)

Fordi jeg kommer; saa vil De gaae.

Celinde. (yndig)

Et Fruentimmer, som jeg, bør undflye Selskab.

Adrian.

Dog ikke alles? Jeg er en honet Mand.

Celinde.

Det er jeg forsikkret om. Enhver bevømmer Dem —

Adrian.

(sætter en Stoel til hende, og en til sig selv, tager en Bog op af sin Lomme og sætter sig)

Saa løb da ikke for mig; men sæt sig ned. Jeg vil imidlertid læse lidt i denne Bog, og De syer, hvad Ondt kan der være i det.

Celinde.

Celinde.

(tager en anden Stoel og sætter sig noget fra ham; hun tager derpaa sin Syepung frem og giver sig til at sye)

Adrian.

(skottende til hende.)

(for sig selv)

Hun er smukkere, jo nærmere man seer hende.

Celinde.

(for sig selv)

Hans Oprigtighed gior mig sikker.

Adrian.

(læser)

"I Dyden er al Rigdom indbefatted" (til Celinde) De er dydig Jomfru! Derhos ærbar og fornuftig; De er da riig.

Celinde.

Jeg lider ingen Mangel.

Adrian.

(sagte)

Det er det første Fruentimmer, jeg har seet, som tænker vel (høit) Jeg er ogsaa riig. Tal mig til! Ow jeg kan tiene Dem.

Celinde.

Jeg behøver slet intet.

Adrian.

Adrian.

(for sig selv)

Det kalder jeg Dyd. Det kalder jeg Tugtighed.

Celinde.

(sagte)

For den Trolsses Skyld, maae jeg nu prøve Armod.

Syvende Scene.

Celinde, Adrian, Mylord Arespingh.

Mylord.

(i det han kommer ind)

(for sig selv uden at bemerke dem)

Jeg skal forsøge alt, for at udforske om det er hende. (nærmer sig til dem) Himmel! Hvad seer jeg.

Celinde.

(sagte)

Hvilket Tilfælde!

Mylord. (til Adrian)

Deres Tiener!

Adrian.

Adrian.

(letter paa Hatten)

(for sig selv)

Erindrer jeg mig ret? Saa har jeg seet den Person en gang tilforn. (skyder den Stoel til ham som han før havde sadt til Celinde) vær saa god!

Mylord.

(sætter sig)

Celinde. (reiser sig)

(til Adrian)

Med Deres Tilladelse!

(vil gaae)

Adrian.

Aa intet! Bliv ved sit Arbeid! Hvilken Hast?

Mylord.

(for sig selv)

Dersom dette er ikke Celinde, saa har aldrig nogen været det.

Celinde. (sætter sig)

(for sig selv)

Fandtes der et større Uhyre i Grusomhed.

Mylord. (frygtsom)

(til Celinde)

Tør jeg spørge Dem Mamsel! Hvad Deres Forretning er her i Huset?

Celinde.

(uden at løfte Øinene op)

Mine Forretninger siger jeg ikke nogen Fremmed, eller Ubekiendt.

Mylord.

Mylord. (som før)

Imidlertid foreſtiller jeg mig: at jeg ſkulde kiende Dem meget nøie.

Celinde.

(uden at ſee til ham)

Det er da i ſaa Fald unødvendigt, at De ſpørger.

Adrian. (mild)

(for ſig ſelv)

Vel ſvart Pigen er ferm.

Mylord.

Og jeg troer end mere: at Deres Navn er mig vel bevidſt.

Adrian. (ſom før)

Ikke et Ord veed han. Ikke en Tøddel! Lutter Narrerie! (leer hiertelig)

Mylord. (vranten)

Hvoraf leer De? Herre!

Adrian.

Jeg leer, og græder, og giør, hvad mig lyſter; naar det behager mig.

Mylord. (reiſende ſig)

Veed De? Hvem jeg er?

Adrian.

Et Menneſke.

Mylord.

Mylord.

Jeg er Mylord. Mylord Arespingh, Herre!

Adrian.

Lad saa være.

Mylord. (bitter)

Jeg raader Dem —

Celinde. (reisende sig)

(til Adrian)

Jeg gaaer.

Adrian.

Ei Snak! Bliv De kun.

Mylord.

(til Celinde)

O bliv! For Deres Skyld, skal jeg tvinge mig, men ikke for den, der! (vegende paa Adrian)

Adrian. (reiser sig)

Den, der! Hvad meener De med Deres: Den, der. Som Mennesker, ere vi alle lige, og det er kun sand Fortieneste, som giør Forskiællen paa Mænd. Den, der! Er De en Adelsmand? Saa er jeg en ærlig Mand. Jeg har Kredit. Jeg har Penge; og af Kiøbmænd er jeg kiendt, over den hele Verden.

Jeg, paa Indien, nu farer,
En Snees gange, eller flere.

Mig

Mig Chineser og Barbarer
Komme see, og returnere.
Hvert slags Folk mig Hoitid giorer,
Og Estime for mig bær.
(hemmelig til Celinde)
Undfly! Er mit Raad. Ei svare!
Hvis han Elskovs Sladder forer?
(for sig selv)
Hende seer jeg, stæd i Fare;
Nort af Ynk, i Hiertet, er.
(til Mylorden)
Vredes ei! Min unge Herre!
Frit jeg taler; Skromt ei skytter.
Mylord er De. Dem bor Ære;
Men, mit Hierte jeg dog bytter
Ei med deres Titeler.

(han gaaer)

Ottende Scene.

Celinde, Mylord Arespingh, derefter Mad. Vivante.

Mylord.

Jeg behøver al min Taalmodighed.

Celinde.

(vil gaae)

Mylord.

Jeg beder Dem: Hør mig! Ophold Dem et Øieblik! Gaae ikke herfra!

Celinde.

De er altsaa en Mylord?

Mylord.

Det er jeg.

Celinde. (haanlig)

De?

Mylord.

Nei! De tvivler ikke. Oh! Min elskværdige Celinde.

Mad. Vivante.

(kommer til)

Celinde.

(til Mad. Vivante)

Kom! Madam! Denne Herre, der! Maae sikkert have tabt Forstanden. (sagte til Mad. Vivante)

vante) Kiære Veninde! Det er Mylord Arespingh. For alting! Taus! Og røb mig ikke!

Mylord.

(da hun ikke agter efter ham)

Ha! Hele Helvedes Plager! (til Celinde) vil De alleneste høre mig!

Celinde.

(sagte til Mad. Vivante)

Saaledes vil jeg begynde, at hevne mig.

Mad. Vivante.

(ligeledes til Celinde)

Det er Herren, med Guineerne. Ha! Bedrager!

Mylord.

(som har staaet i Strid med sig selv, kommer igien til Celinde)

Jo! De er det. De er min tilbedelige Celinde.

Celinde.

Som De, maaskee, har forladt, for en anden Kierlighed?

Mylord (heftig)

Jeg kalder Himmel og Jord til Vidne! Jeg er — ah! min Fader —

Celinde.

Jeg forstaaer Dem: Under et lumpent Paaskud, af en Faders Befalning, har De forraad en ung Uskyldighed.

Mylord.

Men, hør mig dog! Det er en Grusomhed! Jeg bliver rasende!

Mad. Vivante.

Den stakkels Herre er i en farlig Tilstand. Lad os gaae! Mamsel Errante!

Mylord.

Men kunde det være mueligt, at De var ikke min Celinde?

Celinde.

Jeg kiender hende ikke. Jeg veed ikke hvem De taler om.

Mylord.

Jo! De er Celinde. De er det. Disse deilige Øine sige mig det, den guddommelige Mund overtyder mig: Ah! Tillad mig! O! Himmel! Tillad mig! At jeg maae kysse denne tilbedelige Haand. O! Min Gudinde!

(vil tage hendes Haand, for at kysse den)

Celinde.

(trækker Haanden til sig og vægrer det)

Mindre dristig! Hvor fripostig!
Hvilken Skik? Hvad Levemaade?
Meer anstændig! vil jeg raade;
Lidt meer Agt jeg mig udbeer.
O!

(hemmelig til Mad. Vivante)

O! Hvor martres han, den Arme!
Ah! Jeg dølger mig, med Smerte,
(for sig selv)
Men, hans utro, sorte Hierte
Ingen Ynk fortiener meer.
(til Mylorden)
Best! De Artigheder skiænktes
Elskerinden, De forlader.
(til Mad. Vivante, som før)
Falsk og troelos, jeg ham hader;
Om, slaar dog min bange Barm.
Men, det Hierte, af ham krænktes,
Føler, voxende, sin Harm.
(hun gaaer)

Niende Scene.

Mylord Arespingh, Mad. Vivante.

Mylord.

Ah! Kiæreste Madam! Jeg beder Dem! Jeg besvær Dem! Stig mig! Er det ikke Celinde? Er det ikke min Elskede? Dølg mig det ikke!

Mad. Vivante.

Celinde? De forblindes Mylord!

Mylord.

Nei! Jeg forblindes ikke. Det er hende.

Mad. Vivante.

Men, hun lader sig kalde: Mamsel Errante.

Mylord.

Jeg skulde ikke kiende den, mit Hierte elsker? Ah! Det er Grumhed! Hvorfor tillades mig ikke, i det mindste: at retfærdiggiøre mig? Jeg forsmægter. Jeg fortvivler; Og jeg er næsten bragt til at vove det alleryderste.

(gaaer forvildet bort)

Tiende Scene.

Mad. Vivante, derefter D. Pastik.

Mad. Vivante.

Dit nedrige Forræderie skal komme dig dyrt at staae. Der seer jeg D. Pastik. Det er den eneste, jeg har, at moere mig med. Jeg holder meget af ham, og var han ikke saa aldeles naragtig. (hun betænker sig lidt) han søger efter mig, jeg vil, baade for

for Indfaldets Skyld, og for Tidsfordriv, forskaffe os nogle Spilopper med ham; Der er han.

D. Pastik.

(kommer forpustet)

Er den fremmede Smukke her ikke, hos Dem? Men, er det da ingen Mueligbed, at faae hende at see?

Mad. Vivante.

Det er plat umueligt.

D. Pastik.

Hendes Kammerdør er dog ikke i laas?

Mad. Vivante.

Men der tør dog ingen komme ind.

D. Pastik.

Er hun da et forbuden Fruentimmer.

Mad. Vivante.

Hun er et dydigt Fruentimmer; og hun omgaaes med ingen.

D. Pastik.

Hun taber jo dog intet af sin Dyd, fordi man seer paa hende?

Mad. Vivante.

Hun falder i Afmagt, saasnart hun veed, at en Mandsperson, med forlibte Øine, betragter hende.

D. Pastik.

Det er ogsaa en Sygdom, af den første Klasse.

Mad. Vivante. (fortroelig)

Men, siden at jeg finder en særdeles Behag i Deres Person, saa turde jeg nok aabenbare Dem en vis Hemmelighed; men, De maae love mig: at tie.

D. Pastik.

Siig kun! Madam! Siig kun! gesvindt! Og aabenbar mig denne Hemmelighed.

Mad. Vivante.

Jeg troer: at hun har dødelig forelsket sig i Dem. Jeg veed: at hun næsten hvert Øieblik er om Dem. —

D. Pastik.

(forbauset seer sig allevegne gesvindt omkring)

Hvordan? Hvert Øieblik er om mig? Er jeg da blind?

Mad. Vivante.

Hun veed den Konst, at gisre sig usynlig; og at forsvinde, saa tidt, hun vil.

D. Pastik.

Cospetto! Nu begriber jeg: Min Gudinde er en Hex.

Mad. Vivante.

Langt fra! Der er en vis Steen, som kaldes: Heliotropium; Den gisr enhver, som har den, usyn-

lig,

lig, naar man holder den vel fast, og indsluttet, i den ene Haand.

D. Pastik.

Siig mig! for Exempel: Er det en Landsteen eller Vandsteen?

Mad. Vivante.

Det er en liden sortebrun Steen, en Slags Fyrsteen. Der skal, som hun siger, findes en Deel af dem, blant de andre, i min Have. Hvem der kunde være saa lykkelig, at finde den!

D. Pastik.

O! Søde Steen! Sødere, end Makron og Sukkermandler! Hvor skal jeg ikke lede!

Mad. Vivante.

(som hun talte til nogen)

Strax! Strax! (lader som hun hoster, og giør hemmeligviis Tegn til D. Pastik) Hem! Hem!

D. Pastik.

(sagte)

Hvad er der?

Mad. Vivante. (uformærkt)

Hun. Er der.

D. Pastik.

Usynlig?

Mad. Vivante. (som før)

Hvad andet? Mig har hun lært et Tegn, hvorpaa jeg kan mærke, hvor hun er. (sagte) Nu tager hun Deres Haand og kysser paa.

D. Pastik.
(snapper Haanden til sig)

(sagte)

Mig paa Haanden? (bilder sig ind, at han taler til Celinde) Allerdeiligste Gudinde! Det tillader jeg umueligen. (sagte til Mad. Vivante) Sig mig dog! Hvor staaer hun, denne Deilige? Her? Eller der?

Mad. Vivante.

(sagte)

Paa venstre Side.

D. Pastik.
(vender sig til venstre Side)

Ah! Min Tilbedelige!

Mad. Vivante.

(som før)

Nu, paa høire.

D. Pastik.
(til høire Side)

Ah! Min Uskatteerlige! Tillad mig! at jeg, uværdig, paa din snehvide Haand, maae, fierdobbelt give det Kys igien, som du nu gav paa min.

Rek

Rek mig din Haand! Min Søde!
Du! som mig sukke lær
(bilder sig ind, at holde Celindes Haand)
O! Blød af Hænder blode!
O! Fineſt' Haand, at finde!
Jeg daaner, død jeg er.
(til Mad. Vivante)
Viis mig dog min Gudinde!
Mon her?

Mad. Vivante.

(peger til den modsatte Side)

D. Paſtik.

Ah! Er hun der?
(troer at tale til Celinde)
O! Deiligſte
Uſynlige!
Et Suk lad fra dig høre!
Et Hoſten! Sladdren røre!
Kun et Par Ord, i blinde,
Jeg, Skionneſte! Begiær
(til Mad. Vivante)
Men, nu? Hvor er hun da?

Mad.

Mad. Vivante.

(peger snart hist, snart her, og D. Pastik løber hid og did, frem og tilbage, alt som hun peger, bildende sig ind, at tale til Celinde)

Min Soel! O! Bliv der!
Min Maane! Kom her!
Min Stierne! Gaae did!
Mit Hierte! Kom hid!
Min Soel! Ah! Min Stierne!
Min Maane! Mit Hierte!
O! Staae dog! Jeg beder:
Af Træthed jeg sveder,
Jeg saadan en Smerte
Slig Grumhed ei bær.

(han render, stakaandet af Mathed, og forbittret, bort)

Ellevte

Ellevte Scene.

Mad. Vivante, derefter Adrian, noget efter Mylord Arespingh.

Mad. Vivante.

Hvor jeg holder mangfoldig meget af den Giæk; og jeg troer det, som mere er: at jeg, for Alvor, elsker ham. Saa forrykt og forvildet han er, saa eier han et godt Gemyt, som ret indtager mig. Dersom han reiser udenlands for at blive til en Nar, saa kan man sige: at han tilgavns har Nytte af sin Reise. Jeg har dog Medynk med ham; og jeg troer; at det skulde lykkes mig, at giøre ham til et fornuftigt Menneske; Thi faaer han Lov at raade sig selv, lidt endnu, saa bliver han en inkurabel Giæk.

(i det hun vil gaae, mødes hun af Adrian)

Adrian.

(rækker hende en Børs)

Der! Tag dette!

Mad. Vivante.

Hvad er det?

Adrian

Guld er det. Dukater.

Mad. Vivante.

Til mig?

Adrian.

Adrian.

Leveer dem til Mamsellen.

Mad. Vivante.

Hvortil skal hun have dem?

Adrian.

Til sit Ophold. Hun er fornuftig, smuk, dydig, og fattig. Jeg er riig, jeg vil hielpe hende.

Mad. Vivante.

Forlad mig! Jomfru Errante behøver ikke den slags Hielp.

Adrian.

Ikke? Ja saa! Saa behøver jeg den selv.
(putter Børsen i Lommen)

Mylord.

(kommer tilfærdigen)

Der Madam! Tag disse Guineer! De er Deres.

Mad. Vivante.

(vegrer, at tage dem)

Men, jeg beder Dem, Mylord! Hvad er vel Deres Hensigt?

Mylord.

At De skal tale for mig til den Fremmede, til min Celinde.

Mad. Vivante.

(til Adrian)

Kiender De nogen Dame her, som kalder sig Celinde?

Adrian

Hvad for en Celinde? Jeg giør intet Bekiendskab med Damer.

Mylord.

Men, den foregivne Errante, kiender De dog?

Adrian.

Det er en ganske anden Art.
(han tager et Ugeblad, og læser)

Mylord.

(til Mad. Vivante)

Jeg beder Dem, Madam! Forsmaa ikke denne liden Foræring.

Mad. Vivante.

(vægrer, at tage dem)

Mylord.

De er uovertalelig. Ah! De kiender endnu ikke Mylord Arespingh.

Mad. Vivante.

Mylord Arespingh maa forlade mig; men, jeg er ikke en Person, man byder Penge.

Adrian.

Adrian.

(for sig selv)

Mylord Arespingh? (til dem) Tys, lidt! "London den 16de i denne: Ægteskabskontrakten "imellem Mylord Arespingh" (til Mylorden) Er det ikke Dem? "og Miledi Sterling, skal allerede "være underskrevet." Saa staaer det her, i det mindste, i denne Morgenpost.

Mad. Vivante.

Og De tør komme her, og formaae mig til, at tale for Dem, hos Mamsellen? (for sig selv) Dersom Omstændighederne ikke tvang mig; jeg troer: Jeg qvalte ham.

Adrian.

Er dette Adelsmaneer?

Mylord.

Troe, hvad jeg svær Dem til! Det er min Fader, som, med Vold, vil have mig giftet med denne Miledi.

Mad. Vivante.

Vilde De da gifte Dem med to?

Mylord.

Nei! Jeg giør, her, den helligste Eed: at jeg aldrig har samtykt det, at jeg aldrig skal samtykke det — Hør mig! (uden for sig selv) Jeg vil gaae til min Fader — Jeg vil faae Kongen i tale — jeg vil kaste mig for hans Fødder..

Adrian.

Adrian.

Og derved bliver det —

Mylord. (forskrækket)

Hvad! Hvem tør sige det? (bekængstet) Nei! Majesteten kiender mig. Jeg skal beskrive ham min Kierlighed, mit usædvanlige Uheld. Jeg skal forklare ham alt. Jeg skal anraabe ham.

(han gaaer fortvivlet omkring; med et, kaster han sig, i Vildelse, paa Knæe for Adrian, ligesom han talte med Kongen)

(til Adrian)

Herre!
See mig for Deres Fødder!
Min Celindes Haand begiære.
Grumt det Afslag skulde være,
Som betog mig Liv og Lyst.

Adrian.

(leer hierteligen)

Mylord. (reiser sig)

De beleer mig? O! Vanære!
Riv for Hiertet af mit Bryst!

(til Mad. Vivante, paa Knæ, ligesom før til Adrian)

Kiære Fader! Mig dog høre!
Tillad: Jeg Celinde ægter!

(tager fat paa hendes Haand)

Mad. Vivante.

(slider sig fra ham)

Mylord.

Men, hvordan? De mig det negter?

(reiser sig)

Himmel! Hvor man martrer mig!

(sværmende)

Trods Fader! Magt og Vælde!
Jeg ei Celinde slipper.
Amerika mig for skal see
Nedstyrte fra dets Klipper.
Strand, Bierg og Dal min Klage
Skal, ynkende gientage;
Og Redsel plage, qvælende
Dig, Fader! Konge! Dig.

(staaer nogentid, som livløs, vaagner derpaa pludseligen, og løber forvildet bort)

Tolvte Scene.

Mad. Vivante, Adrian.

Mad. Vivante.

Hvad dømmer De om al denne Handel? Troer De vel: at han endda skulde være uskyldig?

Adrian.

Med saadan Slags Handel befatter jeg mig ikke. Jeg maae dog see, hvor han løb hen.

(han gaaer ud, af samme Dør, som Mylorden)

Mad. Vivante.

Og jeg maa ind, at trøste den arme Celinde.

(gaaer ind i Celindes Kammer)

Trettende Scene.

(En Have, med almindelige Skammelbænke, og adskillige, her og der, staaende Træer.)

D. Pastik, derefter Mylord Arespingh, Tid efter anden, Celinde, Adrian, og Mad. Vivante.

D. Pastik.
(gaaer, og sanker Stene, som han nøie betragter)

Heliotropium jeg søger,
Sortebrun skal Stenen være.
Vil mig Lykken den beskiære,
Tusind' Pudser spiller jeg.
(han seer Mylorden, uden for)
Mylord her? Jo! ganske rigtig.
Don Pastik! Nu, ret forsigtig!
Med en Galning ene trækkes?
Oibo! Jeg gaaer min Vei.
(han forstikker sig imellem Træerne, og staaer paa Udkik, nu bag et, nu bag et andet)

Mylord.

Mylord.

(kommer grublende)

Jeg fortvivler, ringeagtes,
Trøst, hos mig, omsonst opvækkes.
Dertil jeg, af Skiebnen, bragtes;
At jeg, blindt, for intet viger;
Intet seer, som redder mig.

(stiller sig meget forevivlet an, og gaaer op imellem Træerne)

D. Pastik.

(gaaer ham af syne, som tilforn)

(listende og afsides)

Ravgal! Ravgal! Som jeg siger.
Klogest: At man hytter sig.

(vil liste sig ud af Haven)

Mylord.

(bliver ham vaer)

Løber du? Vil Flugten tage?
Kom! Hold Stand! See Kaarden rede

(han trækker sin Kaarde)

Kun et Stød! vil jeg dig bede.
Snart at døe, det er min Lyst.

D. Pastik. (skiælvende)

Baco!

Mylord.

Hurtig dog! O! Plage!
Giennemboer mig dette Bryst!

(han tvinger ham til at tage imod Raarden)

D. Pastik. (som før)

Men, Sinjor! Min Knap det gielder.

Mylord.

(bydende Brystet frem)

Mig det samme!

Don Pastik.

(for sig selv)

Men ei mig.

Mylord.

Som et Venskab, jeg det kræver.

D. Pastik.

Venskab!

Mylord.

(seer sig pludseligen om)

Hvem? Jeg seer, Jeg bæver.
Ah! Celinde! Jeg forsager;
Hendes Aasyn mig forjager,
Er mig uudstaaelig.

(tager Flugten)

D. Pa-

D. Pastik.
(raabende efter ham)

Hei! Tag Kaarden med sig, Kiære!
Den mig bliver til Besvær.
(løber efter ham)

Celinde.
(kommer i dybe Tanker)

Miledi hans Brud skal være?
O! Forræder! O! Forforer!
Nu, for mig, alt Haab ophører;
Jeg, at leve, ei begiær.

D. Pastik.
(med Kaarden i Haanden)
(for sig selv)

Flugten tog han, som med Vinger

Celinde.
(i det hun seer ham)

Stig! Hvad vil du? Hvad dig driver?
Er det Dodens Bud, du bringer?
Kom da! Kom! Du kiær mig bliver,
Dræb mig! Om du ynksom er.

D. Pastik. (betuttet)
(for sig selv)

Nok en Dito. (til Celinde) Dyrebare!

Celinde.

Stød! Forsagte! Mig ei spare!

D. Pastik.

(for sig selv)

Er de Folk, i Byen, dumme?

Og mig for Hugaf anseer?

(han vil giøre sig yndig for hende)

Celinde.

Ah! jeg svimler. Kaar, Hvorgrumme?

Mat, beklemt, jeg kan ei meer,

(hun falder hen paa en Bænk)

D. Pastik.

(raaber og vinker ud af Scenen)

Hei da! Hielper!

Mad. Vivante.

(løbende til)

Hvad er her?

(til Celinde)

Min Veninde!

(til D. Pastik da hun seer Kaarden)

Voldsmand! Rover!

Kaarde drage?

D. Pastik.

Lad mig tale!

Her mig mødte, nys, den Gale.

Mad.

Mad. Vivante.

(til Celinde)

Ei mismodig! Beste Hierte!

(til D. Pastik)

Kaarde drage?

Celinde.

Hvi min Smerte

Dog, at leve, mig tilsteder?

Mad. Vivante.

Vent du kun din Lon! Forræder!

D. Pastik.

Men, saa hor mig dog! Jeg beder.

tillige

Celinde.

Ah! Mit Hierte, qvalt, van-
smægtigt,

Aldrig Lise meer skal faae.

Mad. Vivante.

(til D. Pastik)

Grummeste! Dit troer jeg mæg-
tigt,

Storre Ondskab at begaae

D. Pastik.

(for sig selv)

Skiæbne! Mig i Vildereder
Bragte: mig udvikle maa!

Mad. Vivante.

(til Celinde)

tillige Tillad! Jeg her fra Dem forer!
Han os ikke skal undgaae.

(leder Celinde bort

D. Pastik.

Kaarden ikke mig tilhorer

(han kaster Kaarden hen)

Faer til Dievelen, Dig bragte!

(seer sig frygtsom om)

Skiælve gior jeg, Horer larme.
Uden Skyld jeg er, jeg Arme!

(forskrækket)

Der er Vagten! Hvor nu hen?
Stille! Stille! Sagte! Sagte!
Sikker jeg i Træet, der!
Skal udspionere den.

(klavrer op i Træet)

Adrian.

En Larm og Stoi jeg horte her
Et Blad sig nu ei ror.

Alting

Alting her i Forvirring er,
Alt bliver, her, uordentligt,
For ei vikles ind i sligt,
En Tuur jeg heller gior.
(han gaaer, og støder med Foden imod Kaarden)
Hvordan? En Kaarde? Blottet!
Har man maaskee? Hvad mere?
Lad dem sig frikassere
Jeg af det Galskab leer.
(gaaer leende bort)

D. Pastik. (i Træet)
Jeg skiælver; han sig gottter.
(seer efter han)
Han leer; det Fred forkynder
Jeg er en frytsom Synder,
Nei! Jeg ei skiælver meer
(han stiger ned af Træet)
Hendaanet, her paa Bænken,
Sad hun, mig har i Lænken.
Maaskee tor Lykken mage,
Hun hid tilbage vender.
Jeg Tonekonst anspender,

I Sang

I Sang mig vil beklage,
Indtil jeg hende seer.

(han sætter sig paa Bænken, hvor Celinde sad, og giver sig til at synge)

Efter dig jeg, en Klokketime, sukker;
Lad dig dog, engang, see! Du, mig opliver!
Lad dig ei skræmme: At Papa lidt mukker;
At Agt paa dig, Mama, som Skildvagt, giver!

(springer forfærdet op, uden at vide, hvorhen)

Ah! Der den er! Ah! Vagt!

(kommer til sig selv igien)

Ah! Celinde! Min hiertens Kiære!
I hvilken Fare du mig har bragt!

Mad. Vivante.

(i det hun kommer)

Saa lystig kan De være?
Saa synge, uforsagt?

D. Pastik.

(forskrækket vender omkring som før)

Ah! Va — Ah! Va — Ah! Vagt!

(seer at det er Mad. Vivante og fatter Mod)

Jeg

Jeg Spidsbudinde!
Errante vil vinde
Bort jeg iler, ~~med~~ hastige Skridt.
(vil løbe bort)

Mad. Vivante.
(holder ham tilbage)

Behag! At bie lidt!
Stig! Af hvad Drift bevæget,
Errante myrde her?

D. Pastik.

Madam! De feiler meget,
Med Kaarden, hid jeg agted

Mylord.
(rasende)
(til D. Pastik)
Morder! Barbar! Uhyre!
Min Elskte dræbe tragted
tillige
(han tager Kaarden op, som ligger paa Jorden, og vil anfalde D. Pastik)

Mad. Vivante.
(gaaer imellem)

D. Pa-

D. Pastik.
(bag Mad. Vivante)
(til Mylorden)
Saa sagte! Lad sig styre!
Hør Sagen, som den er

Mylord.
Nei! Døe du skal! Forræder

Adrian.
(kommer ilende til, og gaaer imellem dem)
Hold Fred! Tilside træder!

Mylord.
tillige (til Adrian)
Tilbage! De!

D. Pastik.
Hei! Redder!

Adrian.
(til Mylorden)
Herrværk De, voldsom, driver
Dem saadant ei anstaaer.

Mad. Vivante.
(for sig selv)
Udraabt mit Huus nu bliver
Det min Ruin mig spaaer.

Mylord.

Mylord.

Ose! Morder! Jeg det sværger:
Du ei min Haand undgaaer.

D. Pastik.

Godt Folk! Gevalt da! Værger!
Man, her, ihiel mig slaaer.

tillige (til Mylorden)

Hør mig dog! Jeg beder! Kiære!
De, forkeert, bedømmer Sagen;
Jeg Dem, kort og klart, for Dagen
Den skal legge, i Galop.

Celinde.

(kommer ind)

(til Mylorden)

Hold stille! til de andre) Lad mig ene!

(til Mylorden)

Mylord! Et Ord! Allene.
Med Strid og Kiv hør op!

(trækker ham tilside, og leverer ham et Papiir)

Læs! Forfører! Din Vanære!

Mylord.

Mylord.

(aabner Papiret)

(for sig selv)

Haanden seer jeg min at være

Celinde.

Hold dit Løfte nu! Meneder!

Mylord.

Tilgiv! Elskte! Jeg dig beder!

See mig! Himmel! Men min Fader

Tag mit Liv! Skil mig derved!

D. Pastik.

(holdende sig afsides)

(for sig selv)

Var det Alvor? Som det lader;

Jeg ved Haanden, skulde være.

Mad. Vivante.

(til Mylorden)

Viis sig nu en Mand af Ære!

Adrian.

(ligeledes)

Viis: De Navn, af Engelsk, bære.

Celinde.

(til de andre)

Vides maa: Hvad Spot, jeg leed!

Mylord.

Mylord.

(eil Celinde)

Ah Udvalde!

Celinde.

Bort! Forræder!

Mad. Vivante.

(til Mylorden)

Foleslose!

Adrian.

(for sig selv)

Nedrigheder!

D. Pastik.

(stedse afsides)

(for sig selv)

Nu mig synes: Hun, med Nytte,
Brugte sin Usynlighed.

Mad. Vivante.

Frygt for intet! Min Veninde!

Adrian.

(til Celinde)

Jeg for alt, skal staae Dem inde.

D. Pastik.

(brautende, som før)

Her er den, Dem skal beskytte.

Mylord.

(for sig selv)

Ah! Hun græder! Min Celinde!
Elskovs Oval, saa grum, ei var.

Alle.

Som, i grumme Vande, Vraget
Af Uveiret tumlet, jaget
Brummende, mig, Luften skrækker;
Stormen voxer, Bølgen brækker,
Haab om Redning jeg ei seer.

Anden Akt.

(Mad. Vivantes Værelse.)

Første Scene.

Mylord Arespingh, derefter Mad. Vivante, siden Don Pastik.

Mylord.

Kiære Mure! I, mig sværme,
Skal hos eder, stedse see.

Mad. Vivante.
(i det hun kommer)
(til Mylorden)

De sig, her, endnu tor nærme?
Ingen saae jeg frekkere.

Mylord.

Ogsaa De, min Uven bliver?

Mad. Vivante.

Selv dertil De Aarsag giver

tillige

Mylord.

Uden Skyld jeg lide maae

Mad. Vivante.

Vi det, snart, at see vil faae.

D. Pastik.

(kommer løbende)

(til Mad. Vivante)

Frokosten, i Dag, var ægte.

Jeg det ei, Madam! Kan nægte:

Jeg ei sparet har derpaa.

Mad. Vivante.

Meget vel!

Mylord.

(til D. Pastik)

Lidt Plads os give!

Saa De paa os horer ei.

D. Pastik.

Gaae De! Hvis De vil ei blive.

For min Plads betaler jeg.

Mad. Vivante.

(beroeliger Mylorden)

(skiemtende)

Tænk Mylord! (pegende paa D. Pastik) En

Mand af Ahner.

Don

Don Pastik.

(brystende sig)

Og mærk vel! Napolitaner.

Mylord.

(bitter)

Hør! Napolitaner kiere!
De, at tæmmes, nødig har.

D. Pastik.

illige Trods alt Østerlands Sultaner!
Jeg mig ei fordrive lar.

Mad. Vivante.

(som før)

Mylord! De maa overbære
Ham, for at forhaanes, spar!

Mylord.

Lidt mindre uhøflig, min gode Parthenoper! De vil ellers nøde mig, at —

(pegende til sin Kaarde)

D. Pastik.

Brug Deres Frihed, som jeg bruger min, skeneer sig ikke! Jeg skal giøre Mirakler for at føie Dem.

(han holder sig tilbage)

Mad. Vivante. (som før)

Don Pastik er et levende Monster af Fiellighed.

D. Pastik.

(nærmer sig listendes)

(for sig selv)

Jeg maae høre, om de tale om Errante.

Mylord.

(bliver ham vaer, og giver ham et bittert Øiekast)

D. Pastik.

Vær De kun ubekymret! Jeg holder Distansen.

Mylord.

Jeg advarer Dem: vær mindre uforskammet!

D. Pastik.

(afsides)

Det er en Bulbidder af en Engelsmand.

(nærmer sig atter, uformærkt, for at høre)

Mylord.

(til Mad. Vivante)

Jeg har store Beskyttere i London. Jeg har mægtige Venner. Jeg skal gaae til hver i sær; jeg skal bede — jeg skal vove det yderste. — Som jeg siger Dem: Giftermaalet, med Miledi Sterling, skal blive til intet. (sukkende løfter Tonen) Oh! min Fader! —

D. Pastik.

(som har nærmet sig)

Saa lever Deres Fader! Det er mig usigeligen kiært. (afsides) I Nødsfald søger jeg Skyts imod Sønnen hos ham.

Mylord.

Mylord.

(efter at han meget alvorlig har betragtet ham)

De er den aller afskyeligste Nar!

D. Pastik.

Det er et Sprikvort her. — Fama volat.

Mylord.

Nei! De er ingen Italiener. Italien fremdringer forstandige, sindige, og artige Mænd.

D. Pastik.

Gode og flette, ligesom her, alt efter Omstændighed. Bliv De kun ved Deres Diskurs!

(han holder sig tilbage)

Mad. Vivante.

(til Mylorden)

Ei! Bryd sig ikke om ham, jeg beder Dem: Lad os tale om det, som er saa meget magtpaaliggende.

Mylord.

Ja, Madam! De ere alle paa min Side. I denne Dag skal min Skiebne bestemmes; og min Fader skal lade sig formilde.

D. Pastik.

(for sig selv)

Ja, din Fader! Troe mig: Han skal betale dig det.

Mad. Vivante.

Men Juveler, Klæder, Equipase og Foræringer, som ere anskaffede for Bruden? Hendes Familie? De offentlige Blade, som allerede tale om dette Giftermaal?

D. Pastik.

(som atter har nærmet sig)

Men Tiberen, Senatet og Sebeten? Hvor vil de spile Dine? Naar jeg gifter mig med den deilige Errante.

Mylord.

(yderligen opbragt)

Nei! Den fordømte Hasenfuß, han giør mig easende. Farvel! Madam! (til D. Pastik) Dummeste italienske Abekat! (for sig selv) Ah! Min Skiæbne er utaalelig.

(hun gaaer)

Anden Scene.

Mad. Vivante, D. Pastik.

D. Pastik.

(løber til Døren, som Mylorden gik ud af, men standser)

Mad.

Mad. Vivante.

(for sig selv)

Skulde det være Forstillelse? Eller Alvor? Oh! Maatte jeg kun engang see den arme Celinde lykkelig!

D. Pastik.

(ud af Døren, naar han veed at Mylorden er borte)

Vi tales ved Een om Een. Jeg en Abekat! En italiensk dum Abekat! Basta!

Mad. Vivante.

(leende skielmsk)

De vilde dog aldrig sætte Deres Liv i Vove, ved en Udfordring.

D. Pastik.

Ikke? Spør kun hele Neapolis! Om man kiender Don Pastik? Paa den store Dæmning = = = og paa den lille — og paa Pladsen ved Kastellet, er der ingen Dag gaaet forbi, uden at jeg har haft min skiære Udfordring.

Mad. Vivante.

Men jeg, som er saa blødhiertet, at jeg ikke kunde see dræbe en Hund eller en Høne. Jeg vilde døe af Forskrækkelse.

D. Pastik.

Aa intet! Jeg duellerer i den mørke Nat, naar De ikke kan see os. Men, sig mig engang: Hvad

tager hun sig for nu, den snukke Pige? Den grædske, den ethiopiske Skiønhed! Denne usynlige Planet! Befinder hun sig vel?

Mad. Vivante.

Hun sukker, og er i den største Pine for Deres Skyld.

D. Pastik.

(for sig selv)

Mine Maneirer slaae an overalt (høit) Men jeg er kun bange for — som, for Exempel: (hemmelig) Om hun nu kunde være her i Nærværelsen? (sprætter skrækkom) Eller maaskee alt staae her ved Siden af mig?

Mad. Vivante.

(lader som hun seer sig om)

Det troer jeg ikke. Nei! Det mærker jeg intet til.

D. Pastik.

De kunde jo dog kalde paa hende, og lade hende komme lidt herud.

Mad. Vivante.

Hun har sluttet sig inde, i sit Kammer.

D. Pastik.

Dersom jeg havde kun fundet denne Steen, som kan giøre mig usynlig, saa skulde jeg liste mig saa sagtelig ind til hende, og ret gotte mine Pine, med dette deilige Ansigt, saa meget, jeg gad.

Mad.

Mad. Vivante.

Hvilken Hast, De har. Hun er jo gemeenligen selv hos Dem. Hun taler bestandigen om Dem. Hun tilbeder Dem.

D. Pastik.

(kroer sig alt som hun taler foregaaende)

Mad. Vivante.

Og, hvor kan man vel heller andet, end elske Dem? De skal nok, engang, faae hende at see, og det ganske synlig.

D. Pastik.

Patienza! Jeg skal nok treffe hende. Jeg skal vist nok treffe hende.

Mad. Vivante.

I hvad De gior, saa vogt Dem for at lade sig see af hende. Og om De, af en Hændelse, skulde blive hende vaer, saa maae De, for alting, stille sig an, som De slet ikke saae hende. De kan ikke forestille sig, hvorvidt hendes Skamfuldhed gaaer. Hun taaler ikke at nogen siger hende et eneste forliebt Ord.

D. Pastik.

Hvad den Ulykke vil hun da elske for? Men hor! Da Engelsmanden og Hollænderen vare tilstæde i Haven, hvi forsvandt hun ikke da, og hun talte jo ganske frisk med Mylorden, og med mig talte hun ikke.

Mad. Vivante.

(forlegen)

Mylorden? Det var en anden Sag, ham haber hun til Dsden. Det er kun dem, som hun elsker, at hun er skamfuld for.

D. Pastik.

Curioso! Ja! — Nu erindrer jeg mig: Da hun vilde have, at jeg skulde stikke hende ihiel, saa talte hun dog til mig: og saasnart jeg begyndte kun at see forliebt ud, saa besvimede hun. Det er ogsaa reent forhexet.

Mad. Vivante.

Fruentimmeret, veed De jo: er altid imod Strømmen. For at, forstaae dem ret, saa maae en Liebhaber stedse gisre sin Gisning tvertimod det, de lader til at være.

I en Sal De sig indstiller,
Talrigt Selskab er derinde,
Om en Skionhed, vil De finde
Herreflok, i Kreds, at staae.
Mens, forliebt, hvert Die spiller,
Tænk! Hvad skal hun falde paa?
Sa-Sa-Sa; snart svare denne.
Sa-Sa-Sa; snart den der henne.

Den,

Den, hun hør: O! Engel! sige.
Den, om Medynk raabe an;
Og den rette Lykkelige.
Elsket af saa smuk en Pige,
Kan De gjætte? Hvad gior han?
I et Hiørne han sig sætter,
Elskeren, som triumferer,
Nynner Sange, Menuetter,
Eller Statens Tarv studerer;
Ei, at skue, estimerer
Deiligt Ansigt, Yndigheder,
Som, trods hver, forliebt, Tibeder
Vis; en Dag, han være kan.

D. Pastik.

Polito! — Jeg maae alligevel ud i Haven, for at see, om jeg ikke kan finde den Steen.

Mad. Vivante.

Saa vil jeg imidlertid gaae ind til Mamsellen, og holde hende med Selskab, at hun ikke skal faae i sinde, at søge Dem op, og komme over Dem.

(De gaae bort hver paa sin Side)

Tredie Scene.

Adrian derefter Mylord Arespingh.

Adrian.

(i det han kommer legger et Brev i sin Brevtaske)

Faaer dette Krigende ikke en Ende igien, saa kommer Handelen aldrig mere til Live. (ud af Døren) Sey da! Er der ingen der! (til en Opvarter som kommer) En Pibe! (Opvarteren gaaer) Saa! Der har vi den Mylord igien. Hum!

(han tager en Stoel, og sætter sig)

Mylord.

(til sin Tiener).

Jil! Skynd dig! Og faae at vide: hvad der er udrettet siden. (Tieneren gaaer)

(Opvarteren bringer Adrian en tændt Pibe)

Mylord.

(bliver Adrian vaer og seer stiævt til ham)

(for sig selv)

Der er han, som er lykkeligere, end jeg; han kan tale med Celinde, naar han behager.

Adrian.

(røgende, uden at see til Mylorden)

Nei! Et offentlig Herberg er ikke et Sted, for et dydigt Fruentimmer. Her maae findes et andet Raad.

Mylord.

Mylord.

(som før)

Taler jeg til ham, saa frygter jeg for, at komme i Uleilighed med ham.

Adrian

(som før)

Dyden maae undsættes. Han er mægtig. Han kunde bruge Vold — snappe hende op.

Mylord.

(tager en Stoel og sætter sig noget fra ham)

Med Tilladelse! Herre!

Adrian.

(dreier Hovedet neppe til ham og bliver ved at røge)

God Dag!

Mylord.

(for sig selv)

Han rører sig neppe (til Adrian) Hvad godt foretager den smukke Fremmede sig?

Adrian.

(seende ligefrem)

Det maae De spørge hende om.

Mylord.

De er hendes Ven. De kiender hende jo?

Adrian.

Ja! Tre Dage omtrent.

Mylord.

Mylord.

Hun heder da formodentlig Celinde og ikke Errante?

Adrian.

Hvad bryder det mig, hvad hun heder? Hun er dydig, og det er nok.

Mylord.

De vil hende vel, saa vidt jeg skiønner?

Adrian.

Jeg har Agt for hendes Tænkemaade.

Mylord.

Men, om denne Agt, som De skrømter, var Kierlighed? —

Adrian.

(vendende sig til ham)

Jeg skrømter ikke. Jeg dølger mig ikke. Dersom jeg elskede hende, saa sagde jeg det. Jeg og mine Lige skuler ikke for nogen.

Fierde Scene.

Mylord Arespingh, Adrian, D. Pastik derefter Celinde, (afsides, staaende i Skiul)

D. Pastik.

(uden at see dem)

Nu maae jeg, af alle Kræfter, give mig til, at sanke Heljotropier (bliver dem vaer) Av! Hvad seer jeg? Min Hollænder? Og Mylorden hos ham?

(holder sig, frygtsom, noget fra dem)

Mylord.

(til D. Pastik)

Ei! Behag at komme nærmere! Ifald De, efter Sædvane, vil høre hvad Folk har at tale om?

Adrian.

(reiser sig og gaaer til Døren, for at give Piben fra sig)

(sagte til D. Pastik i det han gaaer ham forbi)

Forstandig! Herre! Forstandig! Jeg har over hundrede gange sagt Dem det.

D. Pastik.

(efter Adrian)

Stradpaseer ikke Deres Tunge forgiæves, min Ven. Forstanden har taget Flugten fra London for lang Tid siden.

Adrian.

(kommer igien og sætter sig)

(spotviis til Mylorden)

Men mig synes, Mylord! At De skulde tale med Deres Fader, og med Kongen.

Mylord.

Alle Forberedelser ere giorte; Understøttelse mangler mig ikke, og jeg haaber: at see et lykkeligt Udfald.

Celinde.

(afsides i Skiul)

Mylord her! Jeg maae høre: Hvad de tale.

D. Pastik.

(sagte, for sig selv)

Han tager sig ikke i Agt for, at Errante elsker kun mig allene.

Adrian.

(til Mylorden som før)

Der findes den kyndige Mand, som siger, og paastaaer, at det nytter intet.

Mylord.

(springer hastig op)

(iilsindet)

Fordømme den! Den, som siger det er en Bengel, Celinde er min Elskede; og om det gielder mit Liv, mit Blod; saa skal Celinde blive min Brud, og det i denne Dag.

(sætter sig igien)

Celinde.

Celinde.

(som før)

Er denne din Attraae sand, da er min det ikke mindre.

(holder sig næsten inde, ved den ene Side)

D. Pastik.

(bliver Celinde vaer som staaer i Skiul)

(for sig selv)

Ha! Ha! Tys! Jeg har seet hende. Hun kommer, for at søge mig.

(han giør sig yndig, med mange latterlige Grimaser, dog saaledes, at hun ikke skal mærke, at han seer hende.)

Mylord.

(til D. Pastik)

Hvem taler De til?

D. Pastik.

(meget alvorlig)

Ingen. Jeg øver mig i det pathetiske.

Adrian.

(til Mylorden)

Med alt det, bliver De dog saa rolig her, uden at umage sig videre.

Mylord.

Mine Venner arbeide for mig. De skal snart erfare det.

Celinde.

(lidet frem)

Himlen lade det lykkes.

(skiuler sig igien)

D. Pastik.

(betragter hende langt fra med mange Ophævelser)

Oh! Hvor er hun deilig! Hvor deilig! Men jeg er snedig; jeg lader, som jeg seer hende ikke.

(han skaber sig, som tilforn)

Adrian

(til D. Pastik)

Min Ven! De er dog ret en Gøgler. Hvad betyder alle disse Ophævelser? Disse Fordreininger, og Grinerier.

D. Pastik.

Intet, Intet, Det er lutter Action. Lad mig have mit for mig.

Celinde.

(som før)

Denne Fantast vil røbe mig. Det er best, jeg gaaer.

(hun gaaer)

Adrian.

(til Mylorden)

Reent ud sagt, Mylord! Jeg troer Dem ikke. Jeg troer hverken Dem eller Deres Lige.

Mylord.

Mylord.

(veiser sig)

Det er en Fornærmelse, en Forgribelse, og De kunde tilsidst komme til at fortryde det.

D. Pastik.

(som imidlertid savner Celinde, stiller sig fortvivlet an, og søger efter hende overalt, løbende kryds og kværs)

(til Mylorden)

Hvor blev hun da af?

Mylord.

(bister)

Hvem?

D. Pastik.

(til Adrian)

Saae De hende ikke?

Adrian.

(opbragt)

(til D. Pastik)

Ei! Hold Kiæften, og giør ende paa Deres Abespil. (til Mylorden) Jeg er færdig, Mylord! At vedstaae det, for hvem, De vil, at De har forledet dette uskyldige Hierte, at De er en ubestandig, og en Forfører.

Jeg taler, som Hollænder,
Som ærlig Mand, min Herre!

Et Ja, et Ja skal være
Et Nei, skal være Nei.

(forbitret til D. Pastik, som bestandigen afbryder ham med Pantomime, og vil falde ham ind)

Italienske Dumrian!
Vær rolig! Eller Fanden!

(for sig selv, fattende sig)

Dog! Jeg vil ære Standen
Mig Venskab, Selskab byder:
Jeg paa ham vredes ei.

(til Mylorden)

I mig hun Fader har.
Jeg, mod en grum Forbryder,
I Forsvar hende taer.

(til D. Pastik, som tilforn)

Italien! O! Arme Land!
Er alle dine Børn, som han?

(for sig selv)

Han næsten gior mig rasende
Saa uforskammet Bestie
For Jorden aldrig bar.

(han gaaer forbittret bort)

Femte Scene.

Mylord Arespingh, D. Pastik.

Mylord.

Hvad maae jeg lide! Men De skal lære at kiende mig.

D. Pastik.

For Deres Skyld løb hun bort. Hun kan ikke taale, at see Dem. Ingen elsker hun, slet ingen, uden mig.

Mylord.

Men, er De da allene skabt, for at gisre mig rasende gal?

(gaaer fra ham og falder i dybe Tanker)

D. Pastik.

Jeg havde ikke troet det; men, Sagen er: at hun hader Dem, og hun driller Dem.

Mylord.

(som kun hørte det sidste Ord)

(pludseligen)

Hvem driller mig?

D. Pastik.

Hun, som snart er synlig, snart usynlig.

Mylord.

Jeg forstaaer ikke Deres Væv; og det er forgiæves at tænke paa, at helbrede Hiernen paa en Nar.

(gaaer)

D. Pastik.

Dersom han ikke holder op med sine Piller, saa begaaer jeg vist nok Mandemord, ja jeg begaaer Mylordemord. — Dog! Siden han gik sin Kaas, saa vil jeg ud i Haven, og see til, at jeg finder den kostbare Heljotropium.

(gaaer)

Siette Scene.

(En anden Situation af Haven, med et Huus, hvorfra Udgangen er til samme.)

Celinde, Mad. Vivante. (kommende, i Samtale med hinanden, ud af Huset)

Celinde.

Ja, min kiere Veninde! De kan sikkert tro mig. Ah! Nu begynder jeg, at leve op igien, her paa Stedet; jeg hørte ham selv giøre de helligste Forsikkringer: at han ingen skulde ægte, uden mig.

Mad.

Mad. Vivante.

Det er dog det beste, at man er ikke alt for sikker. Mandfolkene ere, nu omstunder, alt for underfundige.

Celinde.

Det tilstaaer jeg; men, maaskee han er det ikke. Ah! Jeg frygter meget mere for denne Miledi. Jeg gruer for hans Fader.

Mad. Vivante.

Og jeg frygter for ingen anden, end ham selv. Gid jeg kunde kun see, hvad han bær i Hiertet.

Celinde.

I Øieblikket smigrede Kierlighed mig. Ah! Nu dræber den mig.

D. Pastik.

(lader sig see bagest inde i Haven, som han meget omhyggeligen søgte efter noget)

Mad. Vivante.

Jomfrue! Der seer jeg Don Pastik, dersom han kommer herhid imod os, vil De da lade Dem see af ham?

Celinde.

Den Fusentast, som vil, med Magt, besøge mig?

Mad. Vivante.

Han er en Smule forrykt, det er sandt; men, jeg har seet Prøver paa, at han har et eie godt Hierte, jeg vil tilstaae det for Dem: At jeg har fattet Godhed for ham, og vil holde det for en Fortieneste, at giøre ham til en fornuftig Mand. Jeg mistvivler ikke ganske, at jo mit Forsæt skal lykkes.

Celinde.

(beængstet)

Ah! Hvor denne græsselige Dag er lang. (seer D. Pastik komme nærmere til dem) Han kommer herhid. Lad os gaae!

Mad. Vivante.

O! Vie et Øieblik! Han seer os ikke. Jeg gad nok vidst, hvad det er han nu har for.

Syvende Scene.

Celinde, Mad. Vivante, Don Pastik.

D. Pastik.

(uden at see dem, med sin Hat i Haanden, hvori han har nogle Stene, som han nøie betragter)

(for sig selv)

To! Tre! Fire! Der maatte dog absolut findes en, som giorde usynlig.

Mad.

Mad. Vivante.

(sagte til Celinde)

Hvad tæller han? Hvad har han der i Hatten? (for sig selv) Ha! Nu mærker jeg det. Her har jeg den ønskeligste Leilighed, til at fuldføre mit Spøg.

D. Pastik.

(uden at see dem)

(for sig selv)

Den skal holdes ret fast, og indsluttet, i Haanden. I Hatten, Lommen, eller andensteds, taber den sin Kraft; og saa er Spasen til ende. (han seer Celinde og Mad. Vivante) Ha! Der seer jeg Mamsellen.

(han giør Ophævelser, for at lade som han ikke blev dem vaer)

Mad. Vivante.

(sagte til Celinde)

Dersom han nærmer sig, saa tie ganske stille, og see ikke til ham.

Celinde.

Det var det bedste, at gaae herfra.

Mad. Vivante.

O! Nei! Han kan have seet os. Det vilde alt for meget, ærgre ham.

D. Pa-

D. Pastik.

(som før)

(for sig selv)

Nu! Allerkiereste Stene! Nu er det Tid at forsøge, hvad I due til.

(sætter Hatten paa, og knuer Stenene fast i Haanden)

Mad. Vivante.

Jeg beder Dem! Svar ham ikke et Ord, og lad som De ikke seer ham! Gior mig denne Tieneste! Jeg skal siden sige Dem: Hvorfor.

Celinde.

Som De vil da! Jeg vil giøre det, for at føie Dem.

Mad. Vivante og Celinde.

(sætte sig paa en Bænk, og blive ved at fuldføre deres Samtale, sagte, imellem dem selv, uden at see til Don Pastik)

D. Pastik.

(nærmer sig dem, meget vaersom)

(glad)

Poter di Baco! De see mig ikke.

(han giør sig dristig, og stiller sig lige for dem, derefter sætter han sig, knapt, paa Enden af Bænken hos Mad. Vivante, som ikke rokker sig af Stedet, ladende, som han var der ikke)

(sagte)

O! Allerdyrebareste Heljotropium!

Mad.

Mad. Vivante.

(høit til Celinde)

Men, om Mylorden endnu forfølger Dem?

Celinde.

Saa skal jeg vide, at forskaffe mig den tilstrækkeligste Hevn.

D. Pastik.

(staaer imidlertid op, dandser og gøgler for dem, og springer af Glæde, endelig gaaer han ganske nær, ved Siden af Celinde, og betragter hende)

(sagte)

Ah! Hun er deilig! Hvilke nette Øienbryne! Hvilken sød Næse! Hvilken lekker Mund!

(gaaer noget fra dem for at beskue hende langt fra)

Mad. Vivante.

(sagte til Celinde)

Hold sig ferm! Jeg beder Dem! Bliv ved, at lade, som De ikke seer ham.

D. Pastik.

(nær ved, som tilforn)

Celinde.

(høit. til Mad. Vivante)

De italienske Fruentimmer besidde Flittighed og Moed, og dog er jeg blind og taabelig af Kierlighed.

D. Pa-

D. Pastik.

(spadserer frem og tilbage.)

(for sig selv)

O! Hvilken Guldstøbt Pige! Hun er taabelig af Kierlighed. Kunde hun kun see mig! Hvor glad hun vilde blive.

(han vil stille sig for Celinde, for at see hende lige i Ansigtet)

Celinde.

(reiser sig)

(sagte til Mad. Vivante)

Nei! Han bliver mig alt for kiedsommelig! Veninde! Jeg maae gaae.

(hun gaaer ind i Haven og bort)

Ottende Scene.

Mad. Vivante, D. Pastik.

Mad. Vivante.

(vil følge efter Celinde)

D. Pastik.

(efter Mad. Vivante)

Pst, Pst! Vie dog lidt! Nu skal jeg lade Dem see mig.

(han legger hastigen Stenene i Hatten, og sætter den ned paa Jorden)

Mad.

Mad. Vivante.

(anstiller sig forundret)

Hvordan! Min Herre! Er De her? Hvad godt bestiller De her?

D. Pastik.

Jeg gisr mig usynlig. Jeg har været her, hele Tiden, ganske tæt hos dem. Jeg har spadseret omkring dem. O! Hvilken Fornøielse. See! Her er den kostbare Heljotropium!

(han tager Stenene af Hatten og knuer dem i Haanden)

Mad. Vivante.

(lader som hun ikke seer ham)

Hvor blev De af?

D. Pastik.

(for sig selv)

O! Eccellentisimo!

Mad. Vivante.

(som før)

Don Pastik!

D. Pastik.

(legger Stenene i Hatten)

Her! Her er jeg. Jeg tager Stenen i min høire Haand, (han tager Stenene, som før) Strax er jeg væk.

Mad. Vivante.

(lader som hun leder efter ham)

Bevar os!

D. Pa-

D. Pastik.

Jeg legger dem i Hatten, (han legger Stenene i Hatten) og der staaer jeg. Og det uden mindste Konfusion. Jeg er tilstæde, og jeg forsvinder, saa tidt jeg har Lyst.

Mad. Vivante.

Hvor forunderligt!

D. Pastik.

Jeg bliver, tilforladelig, til en Nar, over denne Pige. Hvilken Mund! Hvilken Næse! Hvilken Skabning! (seer sig gesvindt om) Hun er her vel ikke?

Mad. Vivante.

Nei! Nu er hun her ikke.

D. Pastik.

Siig! Til den Deilige: At hun har trepeneret mit Hierte, at hun, for alting, maae ikke aflive sig, for min Skyld; at jeg, tilligemed hende — Summa Summarum: Alle begge — Ja! Alle Tre, om det behsves, til Trods for London, og Trods for Engelsmanden, skal gaae, usynlige herfra, og til mit Fødeland.

Hvor vi, herlig, os fornsier!
Hvilken Spog! Hvad Spas vi faaer!
Med min Skat jeg omspadserer,

(Jeg

(Jeg usynlig, som min Frue)
Jeg i Sloprok, Tofler, Hue,
Midt for alles Øine gaaer.
Frit min Kreditor passerer,
Han ei seer, jeg mig forsøier;
Toldbetienter, Visiterer
Jeg for Øinene gior Blaar.
Folk, paa Næsen tor jeg kneppe,
Skrub i Skrub! Jeg Prygl dem giver,
Øresign og Næsestiver;
Sees af Ingen, hvem dem slaaer.
Større Glæde føles neppe?
Hvilken Latter! Hvilke Løier!
Hvilken Fryd mig forestaaer.

O! Gaae dog snart, Madam! Og beed hende at holde sig færdig. Og vil De følges med? Saa skynd sig noget, og pak ind; nu laver jeg mig til paa Timen.

Mad. Vivante.

Jeg takker for Tilbudet; imidlertid vil jeg betænke mig lidt. Kom nu og følg med mig, saa skal jeg siden tale med Errante.

(de gaae begge ind i Huset)

Niende Scene.

Celinde, derefter Mylord Arespingh, noget efter Adrian.

Celinde.

(i det hun nærmer sig langsom for at gaae ind Huset.)

Min! Veninde forlader mig, i denne Længsel. Jeg hører intet videre til Mylorden. Ah! Himmel! Hvad bliver da min Skiæbne? Jeg føler, at mit Hierte ahner Gienvordighed, og, imod min Villie falde Taare fra mine Øine.

Mylord.

(tilfærdigen og beængstet)

Celinde! Tilbedede, elskede Celinde!

Celinde.

Jeg Deres? Bør jeg troe Dem? Har De igien Deres Friehed?

Mylord.

Endnu ikke; men, kom! Følg med til min Fader! Saasnart han seer Dem, vil han visselig forsones.

Celinde.

Og De kan troe: At et ærekiært Fruentimmer skulde driste sig til, at følges med en Elsker, som —

Mylord.

Mylord.

O! Kom! Min Elskede! Betroe sig dog til mig! Kom! Min Dyrebare!

(han tager hende ved Haanden og vil formaae hende til, at følges med)

Celinde.

(giør Modstand)

Gaae! Slip mig!

Adrian.

(kommer)

(til Celinde)

Frygt ikke! Her er jeg! (gaaer imellem dem) Mylord! Denne deilige Pige gaaer under mit Flag.

Mylord.

Og, hvad Ret har De over hende?

Adrian.

Den Ret, som De har forspildt, ved at forlade hende.

Celinde.

O! Himmel!

Adrian.

(til Celinde)

Kom! Frygt sig ikke! Ulykkelige Barn! En ædelmodig, stor, og dydig Dame vil tage Dem i Beskyttelse.

Celinde.

Jeg følger Dem.

Mylord.

(til Celinde)

Hvorledes? De flyer mig, og ham følger De?

Celinde.

De har ikke hans veltænkende Hierte.
(vil gaae ind i Huset med Adrian)

Tiende Scene.

Celinde, Mylord Arespingh, Mad. Vivante, Adrian.

Mad. Vivante.

(nedslaget og forsagt, møder dem i Døren)

(til Celinde)

Ah! Jomfrue! — Mit Hierte brister — De er — De er arresteret.

Celinde.

(bestyrtset)

Jeg!

Adrian.

Himmel og Jord!

Mad. Vivante.

Vagten er her, og har Ordre: At føre Dem med sig.

Celinde.

Celinde.

Hvorhen? O! Vee mig! Jeg iblandt Vagten —

Mad. Vivante.

(jamrende)

Man maa underkaste sig den høieste Befalning.

Adrian.

(for sig selv)

Jeg blusser af Arrighed.

Mylord.

(for sig selv)

Jeg gyser og skiælver.

Celinde.

Behandler man, her paa Stedet, et uskyldigt og ærligt Fruentimmer saaledes.

Adrian.

Enten har han, eller Faderen, opspundet denne Beskiæmmelse.

Celinde.

(til Mylorden)

Dig er det, barbariske Uhyre! Du er Opfinderen.

Mylord.

Himmelens Lynild treffe mig, dersom jeg nogensinde har kundet tænke saa grum Forurettelse.

Mad. Vivante

O! De er en Meneder, en Ildesindet, en Uværdig.

Adrian.

(for sig selv)

Gid Hav og Storm berøve mig alt, hvad jeg eier, dersom jeg ikke seer hans Hierteblod.

(Vagten kommer ind, for at afhente Celinde)

Celinde.

(i dyb Bedrøvelse)

(for sig selv)

For en Forræders Brøde,
Mig Baand og Fængsel truer,
Vagten mig fører —
Trakt gjennem Byens Gader, jeg Hujen hører,
Pøbelen seer sammenrottes,
Som Misdæderske agted, af den bespottes.
Elendige! O! Grusomhed! Jeg gruer!
(opmuntret)
Dog føler, Dyd og Ære Sielen oplive.
(kiækt)
Hvor ere mine Lænker?

Hvor

Hvor, mine Dommere?
Redsomme, mørke Fængsel! Jeg dig mig skiænker;
Men Du! Mig seer uskyldig, mit Forsvar blive!
(seer Mylorden i det hun vil gaae)
O! Skræk! Endnu dig see!
Du meer, end Lænker, mig meer end Fængsel skrækker.
Dig her at skue, ny Redsel mig opvækker.
Jeg elskte — Det, Bedrager!
Bitter, nagende Skam mig foraarsager.
Mylord.
(fortvivlet)
(vil holde hende tilbage)
Fly mig! Hvad Raad? Alt standser.
I Aaren Pulseslaget,
For ham mig meest behaget,
For ham, jeg Afskye bær.
(til Adrian)
Man, beste Ven! (til Mad. Vivante) Veninde!
Fra eders Barm mig slider,

Jeg, uden Brøde lider,
Uskyldigt Hiertet er.
(til Mad. Vivante)
Farvel da! Min Veninde!
(til Adrian)
Farvel Ven! Hav i Minde
Jeg, uden Brøde lider,
Uskyldigt Hiertet er.
(til Mylorden)
Qval og mange Bitterheder
Utro! Jeg for Dig udstaaer;
Ved at see Dig, jeg, Meeneder!
Føler: Sands og Kraft forgaar.
(for sig selv)
Omme Hierter, Elskov plaget!
Ynksomme! Beklager mig!
Jeg min Ro, mig seer betaget,
Trost fra mig unddrager sig.

(hun gaaer langsom og sørgmodig bort med Vagten, og ind i Huset)

Mad. Vivante.

(sukkende)

O! Ulykkalige Pige!

(staaer ubevægelig og raadvild)

Adrian.

Adrian
(trodsende og hurtig)

Jeg er Borgen for hende. Nei! Imellem Vagten skal en Uskyldig aldrig trækkes omkring. Hun skal ikke ud af Huset; jeg vil være hendes Forsvar (seende forbittret til Mylorden) Jeg skal forfegte hendes Uskyldighed, om det skal koste mit Liv.
(iler efter Celinde)

Ellevte Scene.

Mylord Arespingh, Mad. Vivante,

Mylord.

Jeg vil følge hende. O! Himmel! Jeg kan ikke — jeg er ude fra mig selv.

Mad. Vivante.

Hvilket Tordenslag! Hvilket uventet Stød! Hvilket Forræderie!

Mylord.
(for sig selv)

Himmel! Jeg skuddrer af Redsel — dersom det var —

Mad. Vivante.

Jeg maa tilstaa, at De har et stort Hierte, at De endnu tør blive her. Var jeg Deres Lige, for

Pokker! Jeg skulde, som en Falk hakke Deres Øine ud, for at giøre dette fortvivlede Gesigt endnu afskyeligere. (hun gaaer ind i Huset)

Tolvte Scene.

Mylord Arespingh. (allene)

Død! Diævel og Helvede! Hvor er jeg? — Er jeg Mylord Arespingh? Eller er jeg det ikke? Min Fader forlader jeg næsten forsonet. Miledi fralalder sine Fordringer; men denne Arrest? Denne barbariske Arrest? Hvor kommer den da fra? O! bittre Nag og Smerte! Jeg er berøvet min Forstand; jeg veed ikke mere, enten hvad jeg giør, eller hvad jeg taler.

Tusind Tanker, i min Hierne,
Sværme, og min Sands forrykke,
Ah! Enhver mig spaaer Ulykke,
Mig enhver gior rasende.
Mig rasende? O! Himmel!
Du! Som saa megen Qval mig prove lader.
Dig! Tyranniske Elskov! Jeg evig hader Grum-

Grummeste Elskov! Alt Haab mig be-
tages.
Af Hobe Furier grusom jeg plages.
Heftigste Brusen hver Aare udspiler
Snart vildt jeg raser, snart frygtsom jeg
tvivler
Nei! Jeg al Fare, Ja Døden foragter.
Hevnen og Drab og Mord jeg efter-
tragter
Blodet, i Stromme, jeg, her, vil flyde
see.
Alt her skal blive Føde for Flammerne.
Alle, af Redsel, søge mit Syn undgaae,
Ile maa, løbe, flyve maa, flygte maa,
Helvede selv for mig skiælvende staa.

(gaaer)

Trettende

Trettende Scene.

(Mad. Vivantes Værelser, med et Bord, hvorpaa staaer et Skrivertøi.)

Don Pastik i Reiseklæder, derefter Mad. Vivante.

D. Pastik.

Hvilken forstyrret Tummel og Larm her er? En kommer, en anden gaaer, den tredie vender om igien; den løber op, og den løber ned. Tilsidst bliver der ikke et heelt Trin igien af den ganske Trappe.

Mad. Vivante.

(i det hun kommer)

(for sig selv)

Hvilken Beskiæmmelse! Hvilken Nederdrægtighed! I London tillader man saadanne Voldsomheder?

D. Pastik.

Hvad Nyt? Madam!

Mad. Vivante.

Hvordan? De veed det ikke? Hvor har De da været?

D. Pastik.

Paa mit Kammer, og giort mig reisefærdig.

Mad. Vivante.

Og veed ikke, at man har arresteret —

D. Pa-

D. Pastik.

Hvem ?

Mad. Vivante.

Mamsellen.

D. Pastik.

Lad hende forsvinde i Aften! Eller her! Lad hende forsvinde strax! Jeg skal giøre mig usynlig, og i Øieblikket følge efter hende.

Mad. Vivante.

Man formoder: At denne Arrest er anlagt af Mylorden; men, den ædelmodige Kaptein Adrian har ikke vildet taale, at dette ærbare og dydige Fruentimmer maatte føres ud af Huset.

D. Pastik.

Det er en brav Mand; men, han leer aldrig, og det er en hesselig Lyde.

Mad. Vivante.

Han talte med Officeren og gik i Borgen for hende, han tilbød ham sin hele Eiendom, og sin egen Person, for at redde den forfulgte Uskyldighed.

D. Pastik.

Bravo! Braviſſimo! Men, men han kan ikke lee. Coſpettonaccio! Det er dog ogsaa en forbandet Lyde — Saa er det da den desperate Mylord, som har ladet —

Mad.

Mad. Vivante.

Mylorden eller hans Fader.

D. Pastik.

Hans Fader? — Han skal strax fordres ud. Nu, da jeg har Stenen til min Tieneste, saa flyver jeg hen, at lade slibe min drabelige Klinge.

(vil gaae)

Mad. Vivante.

Hør mig! Og vær rolig.

D. Pastik.

Jeg kan ikke. Det hele Vesuvio med sine Flammer brænder mig i Nakken.

Mad. Vivante.

(som før)

Men, vær dog rolig, siger jeg! Og hør mig!

D. Pastik.

Hvor giemmer hun sig nu, denne Skiønne? Efter alt dette.

Mad. Vivante.

Ah! I Fortvivlelsens Arme.

D. Pastik.

Jeg maa paa staaende Fod, gaae hen og dræbe ham. (vil gaae)

Mad. Vivante.

Sæt det dog, for min Skyld op, endnu et Øieblik! Jeg kan ikke tilstæde det, at De vover Dem.

Hør

Hør mig! Deres Forslag: At følges med Dem, har jeg nøiere betænkt, og befunden, at mit Hierte, uden at jeg vedste det, havde fattet Gedhed for Dem; ja! Har forelsket sig saa stærkt, i Deres Person, at det har formaaet mig til: At tilbyde Dem det.

D. Pastik.

Deres Hierte! Mener det da mig?

Mad. Vivante.

Just Dem selv.

D. Pastik.

Og det lader De mig nu vide saa sildig? De veed jo, hvad Forbindelse, jeg staaer i, med Mamsellen.

Mad. Vivante.

Tænk nu aldrig paa hende mere! Hun har for evig, forsvoret at troe noget Mandfolk herefter — Og, hvad det angaaer, at elskes, saa vær vis paa, at De vinder meget for Deres Part. Nu! Er De resolvert, saa vil jeg ægte Dem.

D. Pastik.

Ægte? — Colpetto! — Men jeg er Kavaleer. En Don Pastik! Oimene! Og Kaffevært!

Mad. Vivante.

Frygt ikke for, at forringe sig, og troe De ei: At jeg blev sød til den Metie, De seer mig i. Omstændigheder har fornedret mig, som jeg skal siden aaben-

aabenbare Dem. Lykken har igien været mig mere gunstig, mine Midler ere anseelige, og dersom De ikke vil forblive her, saa gior jeg alting i Penge, og følger Dem til Neapolis, hvor jeg agter: At giøre en fornuftig og kiærlig Mand, af min lille forrykte Brudgom.

D. Pastik.

Brudgom! (brister i Latter) Nei! Det maa være pure Hexerie. Inden jeg engang har tænkt ret paa, at frie, saa er jeg gift, og det med Liv og Siæl.

Mad. Vivante.

Det hændes flere, end Dem, og jeg haaber: At det ikke skal fortryde Dem.

Deres, allene, mit Hierte skal være,
Jeg Dem skal nævne: Min Elskte! Min Kiære!
Af Dem, min Elskte skal nævnes igien
I Lyst og Glæde, vor Tid skal gaae,
Vort Ønske Skiæbnen ei skal modstaae.
Sødeste Lænker,
Kierlighed skiænker,
Evig, vi bære da, jeg og min Ven.

D. Pa-

D. Pastik.

Coraggio! Jeg bliver da her hos min Heliotropium, og kommer der noget paa, saa giør vi os usynlige, og gaaer vores Vei.

Mad. Vivante.

Lad os for alting tænke paa, hvorledes vi kan komme den ulykkelige Forfulgte til Hielp. Siden skal vi snart faae vor egen Sag i Rigtighed. Lad os gaa ud i Kaffestuen, og see: At vi finde den ædelmodige Hollænder.

(de følge begge bort med hverandre)

Fiortende Scene.

Celinde, derefter Mylord Arespingh.

Celinde.

(nedslaget og i dybe Tanker)

Ædelmodige Ven! Elskværdige Beskytter! Hvor meget skylder ikke mit Hierte Dig? I Dig fandt jeg baade Forsvar og Fader. — Den Trolløse! Jeg vil ikke tænke paa ham — Jeg vil flye langt herfra — Ugudelige Mylord! — Men, hvorhen? — Til mit Fødeland igien? — Til min Fader? — O! Himmel! Hvor er min Skiæbne kummerfuld! — Hvem raader mig? — Hvem giør mig Bistand?

Ah! Kunde jeg kun faae den retsindige Kaptein at see! — Jeg vil sende ham et Brev.
(hun gaaer hen til Bordet, for at skrive, men standser)

Dog vaersom! En ærbar Pige
Først, til en Mand, at skrive? Han kan meene: —
Men, Manden jo min Velgiorer er?
Han, den allene,
Mig Friehed skiænket har? Livet mig giver?
Frimodig! — Hvad Slutning tage? —
Vel da! — Jeg skriver;
(hun sætter sig til at skrive)

Mylord.
(kommer imidlertid ilende, med et Papiir i Haanden, han standser i Døren, og uærmer sig sagteligen, for at see! Hvad det er, hun skriver)

Celinde.
(skrivende)
Ven, hoitelsket! Ei mishage,
De mit Hiertes skiulte Plage,
Kortelig, opdaget faae!

Mylord.

Mylord.

(for sig selv) (affides)

Ven hoistelsket? Nid mig kranker

(til Celinde)

Elskeren, De Brev tiltænker,

Noiere jeg kiende maa.

Celinde.

(forskrækket)

Utro! Her? Ah! Bort jeg iler;

Elskov fly: Er min Attraa.

(hun reiser sig)

Mylord.

(visende hende Papiret han har i Haanden)

Jeg, for Dem at frie, ei hviler;

Og, til Løn, foragtes saa.

Begge.

(hver for sig)

Blendet Amor! Dine Lænker,

Ah! For hvem tog jeg dem paa!

Celinde.

Ulyksalig! —

Mylord.

(rækkende hende Papiret aabent)

Friheds Brevet

Utro! See! Mig hid har drevet.

Celinde.

(for sig selv)
Om det mueligt være skulde?
(til Mylorden)
Men, Arresten? Svigefulde!
Negt! At den Dit Anlæg var.

Mylord.

Nei! En Fader, sig, af Vrede
Over Deres Flugt, lod lede;
Ubesindig Hevnens Hede
Drev: At han den paalagt har.

Celinde.

Og Miledi?

Mylord.

Jeg forskyder.

Celinde.

Deres Fader?

Mylord.

Mig tilgiver.

Celinde.

(venlig)
Elskte! Ah! Tilgiv min Iver!

Mylord.

Mylord.

(fortørnet)

Elſkte? Af den, Løfte bryder?
Mig en Trolos ei angaaer.

(han vil gaae)

Celinde.

Hør mig! — Himmel! Grum-
me Hierte!
Ah! Jeg Arme! Haarde Kaar!

tillige

Mylord.

Jeg ei hører. (for ſig ſelv) Grum-
me Smerte!
Hendes Tab jeg ei udſtaar.

Celinde.

(kierligen)

Mylord!

Mylord.

(haandligen)

Tag Brevet vare!
Snart, den høiſtelſkte ſvare!

Celinde.

Kiære Mylord!

Mylord.

(for ſig ſelv)

O! Plager!

Celinde.

(veemodigen)

Jeg Dem, min Fiende agted
Om Forsvar skrive, trægted

Mylord.

(vender sig fra hende)

Celinde.

Haan viser De? Bedrager!
Jeg dør af Harm og Qval.

(hun gaaer)

Mylord.

(for sig selv)

Hvo kan udstaa den Engstelse!

(holder hende tilbage)

Celinde!

Celinde.

(vender sig lidet)

Grumme!

Mylord.

Elskede!

Celinde.

Hvi kaldes jeg tilbage?

Mylord.

For mod min Eed at tage.

Celinde.

Celinde.

Jeg troer ei denne meer.

Mylord.

(byder hende sin Haand)

Troe Haanden, jeg Dem rekker!

Celinde.

(giver ham Haanden)

Begge.

O! Haand! Som Trost opvækker!
Jeg Ønsket opfyldt seer.
Fryds Øieblik bydes,
Glad af os det nydes,
Barbariske Skiæbne! Ei Grumheder fleer!

(Mylord følger med hende ind i hendes Kammer)

Femtende Scene.

Adrian, derefter Don Pastik, Tid efter anden, Mad. Vivante, Celinde og Mylord Arespingh.

Adrian

(heftigen opbragt)

Arresten er hævet, hun er frie. Jeg maa strax have Pigebarnet i tale, og føre hende bort herfra. Men, skulde denne Mylord, efter alt dette slippe Heelskindet derfra? Nei! Saa sandt, jeg er en retskaffen Mand! Saa skal han betale det. Jeg føler et Helvede brænde i mit Bryst. Jeg aander: Vrede, Ærgernis, Hevn og Død.

Jeg svær: Jeg Hevn skal tage!
Mig Agt, mig Agt skal skaffes;
Ei Skaansel! Han skal straffes.

(til D. Pastik, som kommer)

Siig! Om De Mylord saae?

D. Pastik.

(hæsblæsendes)

Jeg gaaer, ham at opdage,
En Konst jeg bær i Lommen,
En Steen — var han kun kommen?
Men, taus! Det dølges maa.

Adrian.

Adrian.

Er Deres Vaaben Stene?

D. Pastik.

Jeg desperat vil være.

Adrian.

Forstand! Forstandig! Herre!

D. Pastik.

(for sig selv)

Fordomt! Med hans Forstandig!

Adrian.

Jeg, med Pistolen, mandig,
Ydmyget ham skal faae.

D. Pastik.

(for sig selv)

Af Heljotropium han ei veed;
Han Intet kan forstaa.

Mad. Vivante.

(kommer ilfærdigen fra den Side hvor Celindes Kammer er.)

(til Adrian og D. Pastik.)

Ah! Jeg af Fryd er svimmel
Mylord, Celinde, Himmel!

(hun vil løbe igien)

Adrian og D. Pastik.
(holde hende, for at høre: Hvad der er hændet)

Mad. Vivante.
(slider sig løs fra dem)

O! Lad mig dog — Lad mig i Fred!
Alt skal jeg sige Dem.
(hun løber bort)

Adrian og D. Pastik.

Hvad, af den Snak, formode?
Er Tidenderne gode?
Hvi siger hun ei frem?

Mad. Vivante.
(kommer igien som før)

Alt jeg det, nu, erfarte:
Beklemt, sig hver forklarte,
O! Himmel! Lad dem smage
For Plage, Fryd og Fred.
(løber bort, som før, og ind i Celindes Kammer)

Adrian.
(til D. Pastik)
Her, Intet vi opdage.

D. Pastik.
Som Lynild, bort jeg farer,

Begge.

Begge.

Det mig forlænge varer!
Om hvad sig kan tildrage
Jeg vide vil Beskeed.

(de ville gaae)

Mylord Arespingh, Celinde, og Mad. Vivante.

(kommer ind)

D. Pastik.

(løber bort)

Adrian.

(vender tilbage)

Mylord.

(til Celinde) (i det de træde ind)

Lad, herfra, os Afskeed tage!

Celinde.

(til Mylorden)

Et Farvel mig først, lad sige

(til Mad. Vivante)

Disse Taare, De see rinde,
Dem bevidne; min Veninde!
At jeg høit Dem elsket har.

Mad. Vivante.

(omfavnende hende)

Yndige! Indtagelige!

(til Mylorden)

Sieldne Brud, Mylord! Og rar!

Adrian.

(hemmeligen til Mad. Vivante)

Er han Mand af Tro og Ære?

Mad. Vivante.

(ligeledes til Adrian)

Bedre Mand kan Ingen være.

Adrian. (ærbødigen)

(til Mylorden)

Ah! Mylord! Jeg uret dømte

(inderlig glad)

Tillad mig, Dem at omfavne!

Mylord.

(omfavner Adrian)

Begge.

Kiæreſt mig, af alle Navne

Det: At nævnes Deres Ven.

Celinde.

(til Adrian)

Ømt, af Hiertet, ſom min Fader,

Elſkes De beſtandigen.

(hun omfavner ham ligeledes)

Mad. Vivante.

(til Celinde)

Miledi mig da forlader?

Celinde.

Min Veninde De forblive!

Begge

Begge.

Himlen, ønsker jeg: Dem give
Alt, hvad skiænkes kan af den!

D. Pastik.

(kommer ind og holder sig bagest i Værelset, uden at sees af de andre leder han i Lommen efter Stenen)

(for sig selv)

Jeg giøre maa Forsøg
Først: Mig usynlig giøre,
Saa: Nærmere Dem høre.
Snart skal vi her faae Spog.

Mad. Vivante

(bliver imidlertid D. Pastik vaer, og trækker de andre til en Side)

(hemmeligen)

Tys! Don Pastik vi drille!
Jeg har ham sadt den Grille:
At han usynlig giøres kan
Lad som De ham ei saae!
Leer kun! Men tier stille!
Med sine Fantasier, han
Os ret forlyste maa.

Mylord, Celinde, Mad. Vivante, Adrian.

Med Glæde, Lyst, og spøgende
Vi Tiden vil forslaa.

D. Pastik.

(holdende Stenen i Haanden, gaaer bedre frem)

O! Bra-

O! Bravo! Ingen seer mig an.
(nærmer sig til Celinde)
Proserpina! Elskværdigste!
(forundret over, at de tie stille)
Hvordan! Men, hvorfor tie De?
Hvorfor saa tause staa?

Mylord, Celinde, Mad. Vivante, Adrian.
(sagte imellem dem selv)
Nei! Ingen her, kan holde Stand;
Hvem kan sig tvinge saa.
(de briste i Latter)

D. Pastik.
(forundret, som før)
Diavol! Hvilke Grinere!
Mylord af Latter sprækker?
Hvad er her, den opvækker?
Her nogle Leier skeer.

Mylord, Celinde, Mad. Vivante, Adrian.
(som før)
Umueligt, holde ud saadan!
Jeg doer, jeg kan ei meer.
(som før)

D. Pastik.
(ophidset) (gaaer imellem dem)
Cospetto! Gid I bristede!
Hvad er det for Maneer?

Mylord, Celinde, Mad. Vivante, Adrian.
(alle til D. Pastik)
O! Giæk! Hvor kan De meene:

Vi

Vi af Dem sees, allene?
Man, tydelig, Dem seer.

D. Pastik.

(for sig selv) (forbluffet)
Min Heljotrop er svækket,
Al Tryllekraft forsvundet,
Mig selv jeg, her, har bundet;
Med mig drev Elskov Spil.

Mad. Vivante.

(til D. Pastik)
Mig var det, som Dem giækked',
Med Dem jeg skiemte vilde;
Det var ei meent Dem ilde,
Mit Hierte hor Dem til.

Mylord, Celinde, Adrian.

(til D. Pastik)
De sig ei bor betænke!
Hun Dem sin Haand vil skiænke;
Viis Dem taknemmelig!

D. Pastik.

(pegende paa Celinde)
Men, mig Errante hover.

Mad. Vivante.

Hun Mylord sig trolover.

D. Pastik.

(truende Celinde venlig)
Nu, jeg ei undres over —
Usynlig? Sig indslutte? —
(til Mad. Vivante)

Kom

Kom Du! Min søde Putte!
Jeg vil bonhøre Dig.
(de give hverandre Hænderne)

Adrian.

(til D. Pastik)
Forstandig! Kiære!

D. Pastik.

Satanen
I Dit Forstandig, faer!
(løber bort i Vrede)

Mylord, Celinde, Mad. Vivante, Adrian.

Jeg brister, snart, af Latteren,
Saa moersom Ingen var.
O! Gladeste af Dagene!
I Dag vi os vil fryde.

D. Pastik.

(kommer, af sig selv, tilbage igien, og holder sig til Mad. Vivante, hopper og viser sig glad)

Alle.

Freydig! Af Instrumenterne
Sødeste Toner lyde!
Glæden, Forelskte nyde,
Forkynde, aabenbar!

Ende.

